Vaandeldrager

Jaargang 37 - april 2021 - nummer 136

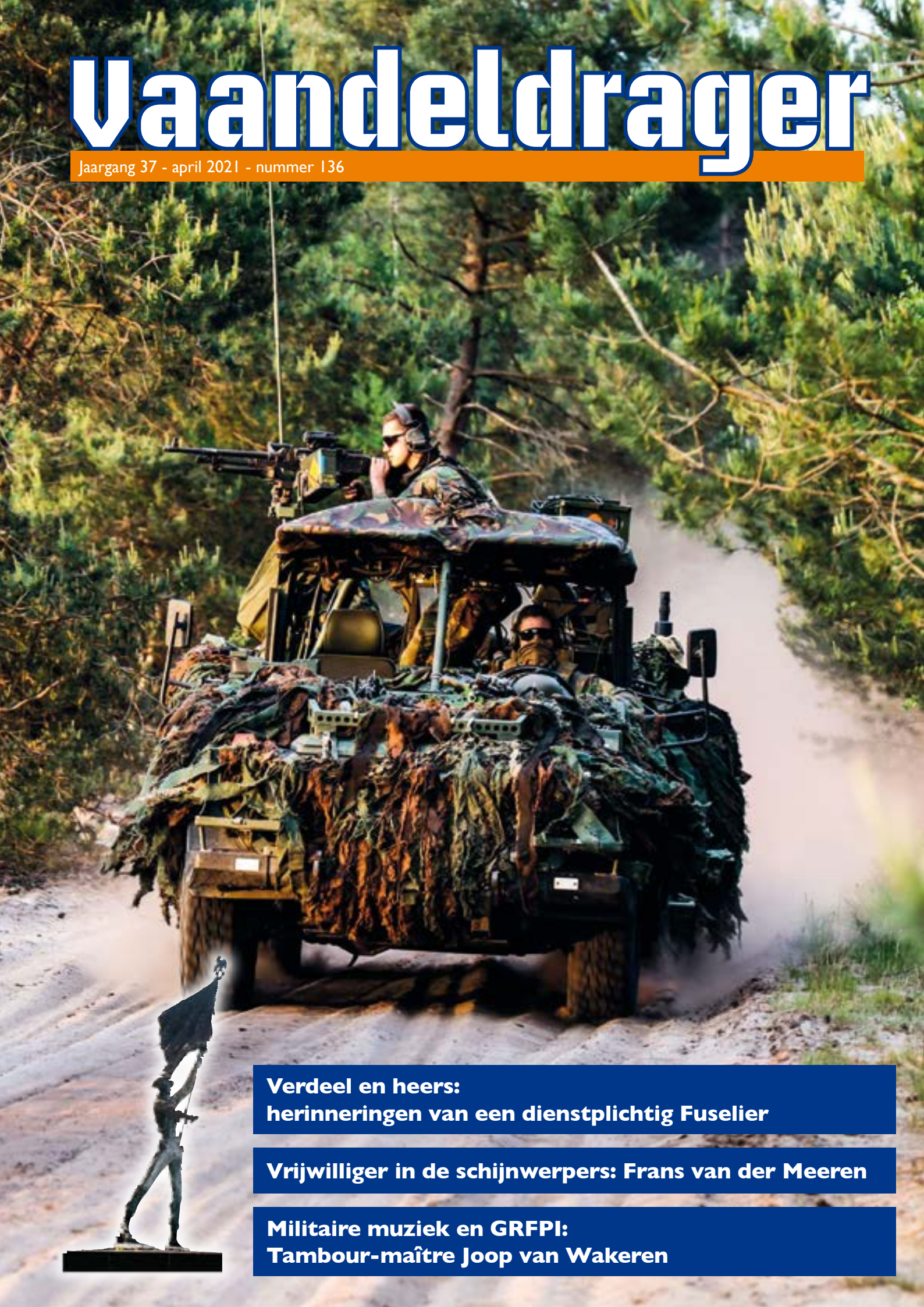

Verdeel en heers:
herinneringen van een dienstplichtig Fuselier

Vrijwilliger in de schijnwerpers: Frans van der Meeren

Militaire muziek en GRFPI:
Tambour-maître Joop van Wakeren

Colofon

Jaargang 37, nummer 136
De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 1.400 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 137
Vrijdag - 6 augustus 2021

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:
Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:
Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:
Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus George Dimitriu
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Linda van Beek
Communicatieadviseur: Janieke Mussche
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Robin Bouwe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Lkol der Fus Arjan Luijten
VVVGFPI: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Jan van Eck
Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):
Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:
Verkenningspeloton oefent op de Oirschotse Heide.

Vormgeving & Druk:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuur-wapens, mortieren en antitankwapens. Ook be-schikt de infanterie over geavanceerde communi-catie- en laserapparatuur en allerlei soorten nacht-zichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie 2

Van de Regimentscommandant 2

Van de Stichting Brigade en Garde 3

In memoriam 5

Vereniging Van Veteranen GFPI 6

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene 7

"Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona" 7

In memoriam Theo van Liempt 8

Wellicht vervanging plaquette op Regimentsmonument 9

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene 12

Gedenkboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 135) 12

Fuseliers toen en nu…..! 13

Volo et Valeo als Tattoo 15

Het verhaal achter mijn tattoo Volo et Valeo 15

Boot vernoemd naar Luitenant-kolonel der Fuseliers 'Marcel Duvekot' 15

Vrienden van de Westenbergkazerne 16

In memoriam Hendrikus Gerardus Stephanus (Henny) Meijerink 16

Verdeel en heers en oefenen in het groen 16

Vrijwilliger in de schijnwerpers 19

Bataljonsnieuws 22

Bataljonsstaf 22

Nieuwsflitsen 22

A "Tijger" Compagnie 24

Task Force Geronimo 24

B "Eagle" Compagnie 26

De eerste periode in Litouwen – Bravo Team 26

C "Beren" Compagnie 27

Expertiseweek prestatiegedrag 27

Opleiden en trainen in functieklassen 28

Van oude naar nieuwe legering 30

FINEX MFO 5:VICTORIOUS TEDDY 30

D "Springbok" Compagnie 31

Basic Springbok 31

Caribbean Poacher 32

Militairen & Muziek: twee-eenheid 33

Deel 2. Adjudant b.d. Tambour-maître Joop van Wakeren en het Muziekkorps van GRFPI 33

CALVADOS 2.0 36

vfonds investeert in VREDE

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het v-fonds met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Van de Redactie

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij

Nieuwe jaar is jubileumjaar

In de laatste Vaandeldrager van 2020 wenste ik u namens de redactie een goede Kerst en een goed, gezellig maar vooral gezond 2021 toe. Ik hoop dat u allen gezond bent en blijft en dat de pandemie binnen afzienbare tijd de invloed op ons (regiments-) leven gaat minderen. Want op 11 januari bestond ons Regiment 80 jaar; een respectabele leeftijd. In augustus van dit jaar zal dat heugelijke feit gevierd worden. Hopelijk kunnen we dat weer doen in groot en goed gezelschap.

Fuseliers van het eerste uur

Bijzonder voor een 80-jarig Regiment is dat we nog steeds strijders van het eerste uur in ons midden hebben, ook al wordt het cohort steeds kleiner. Helaas is Theo van Liempt ons ontvallen; in dit nummer een uitgebreid In Memoriam over hem. In het vorige nummer stond een uitgebreid artikel over brigademan Burton Sanders. Het werd ook gelezen door zijn familie in Engeland die ons het volgende bericht stuurden:
"Thank you very much for the kind words and memorial history of my father, Burton Sanders, in your last issue; it was appreciated and shared across our family."

Het bataljon gaat door!

Corona houdt, als gezegd, Nederland en dus ook het Regiment, in haar greep. Desondanks heeft ons bataljon nog oefen- en trainingsactiviteiten ontplooid. In dit nummer mooie artikelen van de compagnieën van het bataljon.

Militaire muziek en Normandië culinair

Militaire muziek speelt al sinds eeuwen een rol bij krijgsmachten over de gehele wereld. Zelfs in de periode 1941-1945 kende de Nederlandse krijgsmacht (toen grotendeels gevormd door de KNBPI) militaire muziek. In dit nummer een zeer interessant artikel over de periode direct na WO2 aan de hand van een uitgebreid interview met een oud Tambour-maître. Normandië is, vooralsnog, moeilijk te bereizen. Om toch het Normandië-gevoel levend te houden: een bijdrage waarin de geneugten van de streek worden beschreven en een recept voor een heerlijk voorjaarsgerecht.

Volo et Valeo; menig Fuselier op het lijf geschreven!

Melanie Giesen-Schuurmans, redacteur en onmisbare Regimentsvrijwilliger, schreef in het vorige nummer over het Regimentscredo; een credo met zoveel betekenis dat sommigen het vereeuwigd hebben op hun lijf. Ook in dit nummer weer een verhaal achter de tattoo "Volo et Valeo".

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 137

Het is ons voornemen Vaandeldrager 137 eind augustus 2021 uit te geven. Een aantal bijdragen zijn reeds binnen (dank hiervoor!) Meer kopij is echter welkom vanaf heden. De uiterste inleverdatum voor editie 137 is
6 augustus 2021.

De Redactie wenst u veel leesplezier met deze Vaandeldrager!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers George Dimitriu, Regimentscommandant

Beste Regimentsgenoten, ik hoop dat het goed met jullie gaat. Het is alweer voorjaar 2021 en hoewel COVID onverminderd van invloed is op ons werk, zijn de eenheden van het bataljon volop aan het trainen, of op missie. Het valt me op dat we het fijn vinden om weer lekker aan de slag te zijn, maar we missen wel de activiteiten in het kader van saamhorigheid, het Regiment en tradities. Een beëdiging, een Zilveren Medaille-uitreiking, een stokoverdracht of een ROOV, een leiderschapsdag, dat gaat momenteel niet op de manier zoals we willen. We hebben ook moeten besluiten om de reis naar Normandië dit jaar op zeer kleine schaal uit te voeren.

Gelukkig wordt er wel genoeg getraind. Doordat we met de compagnieën in essentiële processen zitten, gaat alles weliswaar aangepast maar onverminderd door. Het peloton van de A Compagnie, dat samen met de Limburgse Jagers op uitzending is in Irak, is alweer bijna klaar met de missie. En het verloopt prima. Ik ben trots als ik zie hoe onze Fuseliers daar presteren. Of het nu gaat om een sportwedstrijd, of het uitvoeren van de operationele taak, onze Tijgers vallen positief op! Het deel van de A Compagnie dat is achtergebleven, heeft een mooi programma uitgevoerd, onder andere in Oostenrijk. Straks weer sa-

men en voorbereiden op het opleiden en opnemen van nieuwe collega's in de compagnie.

De B Compagnie zit inmiddels alweer op de helft van de missie in Litouwen. Inclusief quarantaine en zonder verlof duurt de uitzending zeven maanden en laat ik eerlijk zijn, dat is een lange tijd. De Eagles maken er een mooie periode van, met vechten tegen Noren en Belgen en trainen in *urban areas* en het *shoot house*. Tussendoor wordt ook tijd genomen om te ontspannen. Ze doen het werk daar samen met mensen van onze bataljonsstaf die hen ondersteunen, onder leiding van Luitenant-kolonel Arjan. Alle vertrouwen in dit mooie team!

De C Compagie heeft succesvol de Manoeuvre Functie Opleiding uitgevoerd. Het gevolg is dat de compagnie voor wat betreft de pelotons voor 100% is gevuld. Met een aantal laatste onderofficieren die de komende tijd binnenkomen is deze compagnie de best gevulde compagnie van de Landmacht. En dat is eigen verdienste. En het zijn niet alleen de nummers waarvan ik onder de indruk ben. De Beren hebben op eigen wijze de opleiding verzorgd, in veel gevallen door korporaals. Door COVID is er her en der wat uitgevallen, maar omdat de eenheid nu in Basis-X zit wordt dat mettertijd vanzelf rechtgetrokken. Wat bovenaan staat is dat de compagnie een sfeer heeft gecreëerd waarbij iedereen direct collega is, waar ruimte wordt gemaakt om te leren en waar mensen betrokken worden en verantwoordelijkheid nemen. Samen professional worden, dat is waar de C Compagnie voor staat.

De D Compagnie is na een mooie en zeer succesvolle uitzending in Afghanistan weer vol aan de bak met het groene optreden. Weer even werken aan de basis in Marnewaard en Oostdorp. Ook dat loopt prima en mensen hebben zin om weer goed te worden in het groene werk. En dat is mooi want er staan nog een paar uitdagende oefeningen op het programma. Het Verkennerspeloton heeft met een deel een oefening gedraaid op Curacao, een mooie tijd natuurlijk, maar ook goed dat daar werd samengewerkt met de verkenners van 42BVE en 42BLJ.

De bataljonsstaf is ondertussen getransformeerd naar 17 (Multinational) Battlegroup Staff in het kader van het opwerken voor de *Very High Readiness Joint Task Force*, de VJTF. Vanaf januari 2022 staat de staf hiervoor *standby*, samen met onze kameraden van 41 Geniebataljon, 13 Geneeskundige Compagnie, 13 Herstelcompagnie en 1 Civiel-Militair Interactie Commando. De eerste oefeningen zijn geweest, onder leiding van 13 Lichte Brigade en samen met de 43e Brigade en onze Litouwse partners. Komend najaar staan nog een paar grote oefeningen op de agenda. Een fantastische kans om beter te worden in het bataljonsgevecht!

Zoals ik al in het begin opmerkte doen we genoeg, maar ontbreekt het aan het samenzijn. Onze dagen samen, in aanwezigheid van onze oud-strijders, lijken alweer zo lang geleden. Helaas hebben we ook moeten besluiten dat de reünie in augustus niet door kan gaan op de door ons gewenste wijze. We zullen niettemin aandacht gaan schenken aan ons 80-jarig bestaan. Op alternatieve wijze blijven we zo goed als mogelijk invulling geven aan het Regiment, bijvoorbeeld door digitale opnames. Ook zullen we gepast invulling geven aan herdenkingen in de periode 4-5 mei, onder andere door een kranslegging in Den Haag. Vermeldenswaardig in dit kader vind ik het samenzijn met onze kameraden van 42BLJ in relatie tot Jan Elbers, die eind jaren '40 als Fuselier werd uitgezonden onder de vlag van de Limburgse Jagers naar Indonesië en daar op tragische wijze omkwam. Onze geschiedenis verbindt onze beide Regimenten. Mooi dat we ook vandaag de dag nog steeds zo goed samenwerken!

Volo et Valeo!

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde

80 jaar Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en dus ook GFPI

Dit jaar herdenken we dat de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in 1941, die 80 jaar geleden in Engeland is opgericht. Achter de schermen zijn we al weer druk bezig met de voorbereidingen voor de herdenking en viering op 28 augustus 2021 op de kazerne in Oirschot. Houd deze datum vrij en noteer hem in de agenda als een grote herdenking en reünie. We hopen dat COVID-19 dan zover onder controle is, dat het weer een groot feest kan worden. Dit keer zal het minder extern gericht zijn. Mocht u leuke ideeën hebben, stuur die dan naar de projectofficier Luitenant-kolonel b.d. Henk Laurens. Op de Regimentsjaardag 11 januari mocht ik samen met Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en zijn echtgenote Madeleine al het glas heffen op dit jubileum.

Herdenking in Normandië 6 juni

Helaas is het nog zeer onzeker of er dit jaar wel een herdenking kan en mag worden gehouden in Arromanches. De regimentscommandant gaat voorlopig uit van een kleine delegatie. We houden u op de hoogte.

Nicole bedankt!

Helaas heeft Nicole Hooft haar bestuursfunctie van het Steunfonds neergelegd na vele jaren. Wij zijn haar erkentelijk voor alle inspanningen die zij in ons bestuur heeft geleverd namens de VVVGFPI en de Indië-bataljons. Nicole heel erg bedankt en succes met je nieuwe uitdagingen! We zijn blij dat Kolonel Henk de Boer haar taken namens de VVVGFPI en de Indië-bataljons wil gaan overnemen.

In Memoriam

Helaas moeten wij u melden dat van het steeds kleiner wordende groepje oud-strijders van de Prinses Irene Brigade op 18 januari Theo van Liempt is overleden. Dat hij moge rusten in vrede. Wij wensen zijn familie heel veel sterkte toe. Elders in dit nummer vindt u het In Memoriam. Op 22 januari ontviel ons ook prominent Westenberger Henny Meijerink, zijn In Memoriam vind u ook elders in dit nummer. Wij wensen zijn familie heel veel sterkte toe; dat hij moge rusten in vrede.

Vrijwilligers voor het Museum

Onze conservator Hans Sonnemans is dringend op zoek naar extra vrijwilligers om ons museum met onze roemruchte Prinses Irene-historie op peil te kunnen houden. Ga je met FLO (functioneel leeftijdsontslag), of om een andere reden Defensie verlaten, meld je dan als vrijwilliger voor het museum aan bij de redactie Vaandeldrager@fuseliers.nl

Meerjarenonderzoek dekolonisatie Nederlands-Indië

Eind 2021 is gepland dat dit onderzoek wordt afgerond. Inmiddels hebben tussentijdse publicaties van de onderzoekers al de nodige stof doen opwaaien. De belangrijkste vraag die hierbij moet worden gesteld, is: "Wie was er verantwoordelijk voor de dekolonisatie als gehele proces (onze regering dus) en met welke opdracht zijn toentertijd onze bataljons naar Indië gestuurd?"

Ook een belangrijke vraag kan zijn: "Hebben onze bataljons de opdracht goed uitgevoerd en is daarbij structureel buitensporig geweld gebruikt?" We gaan het eind van het jaar lezen en zullen onze Indië-veteranen steunen.

Om je vanuit een ander perspectief te verdiepen in deze materie, is het boek 'Revolusi' van David van Reybrouck een aanrader. Vijf jaar lang werkte hij aan dit monumentale werk. Hij interviewde bijna tweehonderd mensen, de laatste nog levende getuigen van de onafhankelijkheidsstrijd, in Indonesische rusthuizen, Japanse miljoenensteden en op verafgelegen eilanden. Ook in Nederland bracht zijn onderzoek tal van nieuwe verhalen aan het licht. De veelheid aan perspectieven en herinneringen weeft Van Reybrouck samen tot het aangrijpende verhaal van de Indonesische onafhankelijkheid. Zo toont hij hoe een nieuwe wereld vorm kreeg: in bloed, in pijn, met hoop.

De onafhankelijkheidsstrijd van Indonesië, die zijn hoogtepunt bereikte in de jaren veertig van de vorige eeuw, is lang gezien als een conflict tussen kolonisator Nederland en het gekoloniseerde Indië. Maar in werkelijkheid was het wereldgeschiedenis. David Van Reybroucks 'Revolusi' is het eerste boek dat de strijd lostrekt uit het nationale perspectief en het belang ervan toont als mondiale gebeurtenis. Indonesië was het eerste land dat na de Tweede Wereldoorlog zijn onafhankelijkheid uitriep. Na de Japanse bezetting verzetten jonge rebellen zich gewapenderhand tegen elke nieuwe vorm van overheersing. Britse, Australische en vooral Nederlandse troepen moesten rust en orde brengen, maar hun aanwezigheid leidde juist tot het ontvlammen van de eerste moderne dekolonisatieoorlog. Die strijd inspireerde onafhankelijkheidsbewegingen in Azië, Afrika en de Arabische wereld, zeker toen het vrije Indonesië in 1955 de legendarische Bandung-conferentie organiseerde, het eerste wereldcongres zonder het Westen. De wereld had zich met de Revolusi bemoeid en de wereld was erdoor veranderd.
Niet ten onrechte toont de schrijver de kortzichtigheid van de Nederlandse politieke leiders/bestuurders direct na WO II aan. Waar ik mij wel zorgen over maak, is dat Van Reybrouck het (militaire) optreden op grond van de bijna 200 interviews (zonder al te diepe analyse) neerzet als dom, kortzichtig en gewelddadig.
Ik kijk kritisch uit naar het Meerjarenonderzoeksrapport eind 2021. Ook onze nulde-lijns helpers zullen gereedstaan om onze Indië-veteranen te steunen indien nodig.

Crowdfunding voor een hulphond

Ons Steunfonds Prinses Irene en het Noothoven van Goor Fonds dat oorspronkelijk is ontstaan op basis van CADI-winsten tijdens de training van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in de periode 1941 – 1944 in Engeland. Het steunfonds was initieel bedoeld om de studie te bekostigen van kinderen van de tijdens de Tweede Wereldoorlog omgekomen mannen van de Irene Brigade. Maar dat is inmiddels niet meer aan de orde; overigens wordt nog wel een aantal weduwen van de Irene Brigade ondersteund. Mocht een veteraan van GFPI (dus ook jonge veteranen) financieel vastlopen en nergens anders meer terecht kunnen (bij gemeente of andere overheidsinstanties), is het mogelijk om i.o.m. met een Nulde-lijns-helper van de VVVGFPI een verzoek voor een steundonatie of een lening in te dienen bij het bestuur van het Steunfonds. Verdere informatie hierover is te vinden op onze website www.fuseliers.nl.

Inmiddels is er zo'n verzoek binnengekomen voor steun bij het verkrijgen van een hulphond voor een van onze Fuseliers met PTSS (post-traumatisch stress syndroom). Initiële kosten van de hulphond bedragen tussen de €20.000 en €25.000 en daarna maandelijks circa €85 en dit bedrag kan hij helaas niet via de reguliere kanalen krijgen. Daarom heeft het bestuur van het Steunfonds besloten als ANBI (Algemeen Nut Beogende Instelling) in december 2020 een crowdfundingsactie op te starten via de diverse communicatiekanalen en een donatieknop op onze website. Helaas is deze opstart door allerlei complicaties vertraagd. Dus u gaat er binnenkort echt meer van horen. Bovendien heeft het bestuur als start de

eerste €1000 zelf gedoneerd, wie volgt…… want we laten deze Fuselier niet in de kou staan, maar tonen toch zeker onze kameraadschap! We houden u op de hoogte.

Kameraadschap

Dit is hetgeen we missen tijdens de coronacrisis; niet even bijpraten op een reünie of borrel.

Zelfs als bestuur kunnen we niet fysiek vergaderen en digitaal vergaderen kan wel, maar blijft behelpen. We zijn gelukkig wel een beetje gerustgesteld omdat de meeste van onze oudere veteranen inmiddels tegen COVID-19 zijn gevaccineerd. Maar pas toch goed op u zelf en laten we ook op elkaar passen in deze corona-tijd en ook onze oudere (kwetsbare) veteranen steunen met een kaartje, appje, mailtje, telefoontje of ander teken van medeleven.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden
VOSKNBPI		
Mevr. W.B. van der Veer – Uijl	26 oktober 2020	Badhoevedorp
Mevr. L. Leijssen-Nieuwland	15 december 2020	Valkenswaard
Mevr. K. Mechielsen-de Kam	23 december 2020	Vlissingen
De heer Th. Van Liempt	18 januari 2021	Eindhoven
3de Bataljon GRPI		
Dhr. Schram	28 oktober 2020	Puttershoek
Dhr. J. Vliegenhart	19 november 2020	Den Oever
Dhr. J.H. Ruis	Onbekend	Heemskerk
Dhr. E. Mutsaerts	Onbekend	Tilburg
Dhr. J.D. Dees	28 november 2020	Zaamslag
Dhr. R.J. Dusebout	11 januari 2021	Tilburg
4de Bataljon GRPI		
Dhr. L. Noordam	26 januari 2021	's Gravenzande
Dhr. T.W. Masselink	24 februari 2021	Gendringen
5de Bataljon GRPI		
Dhr. J.F Poutré	26 oktober 2020	's-Gravenhage
Dhr. A. Rietveld	4 april 2018	Den Helder
Dhr. R. Geertjes	3 januari 2021	Hardenberg
Dhr. B.A. Düking	Onbekend	Lichtenvoorde
6de Bataljon GRPI		
Dhr. H.L. Koop	7 november 2019	Enschede
Dhr. W.P. Vreeswijk	augustus 2020	Zoeterwoude
7de Bataljon GRPI		
Dhr. TH.J. Warmerdam	24 november 2018	Noordwijkerhout
Dhr. Ph.H.M. de Bruijn	24 november 2020	Nijmegen
Dhr. J.W. van Koolwijk	15 januari 2021	Nijmegen
Dhr. H.J. Sonntag	23 december 2020	Sint Odiliënburg
Dhr. A. Koning	07 december 2020	Nieuwendam
Dhr. W.J. Hendriks	Onbekend	Wijchen
Dhr. J. Huizer	15 december 2020	Fijnaart
GENOOTSCHAP VRIENDEN VAN DE FUSELIERS		
De heer W. van Engelen	11 januari 2021	Hedel

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPI@fuseliers.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265. E-mail: brandsacm@tele2.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene
Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

Leven in het Corona-tijdperk. We krijgen er steeds meer ervaring in, maar voor mij went het nooit. Ik heb inmiddels wel geleerd om geen voorspellingen te doen ten aanzien van het moment dat alles weer 'normaal' wordt. Het feit dat dit zo ongewis is, maakt het voor een vereniging als de VVVGFPI, die zich ten doel stelt mensen bij elkaar te brengen, wel heel erg lastig om tot een jaarplan te komen. Op het moment van schrijven van deze column zijn we in afwachting van de zoveelste aankondiging van Corona-maatregelen van het inmiddels demissionair kabinet. Het is op dit moment zelfs niet mogelijk om als bestuur fysiek bij elkaar te komen. Jullie kunnen er echter op rekenen dat wij toch plannen maken voor betere tijden en zo gauw opportuun, die met jullie zullen delen. Zaken die reeds in de planning zitten, blijven voorlopig staan onder een heel groot voorbehoud. Te denken valt aan de Toertocht, de reunie BG 10 en IFOR 2. De kans dat wie die toch moeten doorschuiven in de tijd blijft aanwezig!
Ook op nationaal niveau zijn er de nodige knopen door te hakken, of is dit in een enkel geval al gebeurd. Zo zal de Herdenking op de Dam (4 mei) zonder publiek plaatsvinden. Ook het Defilé in Wageningen (5 mei) zal niet doorgaan, evenals andere activiteiten voor veteranen in het kader van de bevrijding. Het wordt dus weer een sobere en alternatieve 4 en 5 mei. De viering van de Nederlandse Veteranendag en het defilé zijn op dit moment nog een vraagteken.

Vaandelopschriften Afghanistan

In de vorige column berichtte ik dat begin 2021 in 'kleine kring' alsnog een uitreiking zou gaan plaatsvinden van achttien vaandelopschriften aan eenheden van de krijgsmacht, waaronder ons regiment, voor hun inzet in Afghanistan. Plotseling was er ook een datum, namelijk 6 maart. Alle voorbereidingen waren getroffen, maar helaas is die datum inmiddels ook alweer achterhaald en is de uitreiking tot nader order uitgesteld. Het zal niemand verbazen dat Corona wederom de grote spelbreker was.

Zorg voor veteranen verbeterd

Tijd voor wat goed nieuws. De Raad voor civiele-militaire Zorg en Onderzoek (RZO) concludeerde begin dit jaar in haar eindrapport dat de zorg aan veteranen verder is verbeterd. De veteraan en zijn sociale systeem staan centraal in de zorg en de veteraan heeft ook meer regie over het eigen zorgproces gekregen. Daarnaast verbetert de veteranenzorg zich door innovaties en toenemende specialisatie in de tweedelijnszorg. Het rapport gaf echter ook aan dat gespecialiseerd maatschappelijk werk nog een punt van aandacht is. Hopelijk zal het per 1 januari dit jaar opgerichte Nederlands Veteraneninstituut, waar ik in de vorige Vaandeldrager over schreef, verdere verbeteringen kunnen bewerkstelligen.

Algemene Ledenvergadering

Het zal niemand zijn ontgaan dat we in 2020 geen Algemene Ledenvergadering hebben gehouden. De reden daarvan is duidelijk… Ook hiervoor zijn we op zoek naar een oplossing, waarbij we mikken op een gecombineerde ALV voor de jaren 2020 en 2021. Niet alleen zullen we als bestuur moeten aantonen dat onze boekhouding op orde is, maar ook willen we de vergadering een aantal voorstellen voorleggen. Zo is er vanuit de Stichting Brigade & Garde, waar wij als vereniging onder vallen, een voorstel gedaan om tot één contributie te komen. Dit idee zullen we als bestuur verder analyseren en in de ALV ter stemming brengen.
Gewoonlijk koppelen we de ALV aan de jaarlijkse reünie, maar aangezien we dit jaar (hopelijk) op 28 augustus het 80-jarig bestaan van het Regiment vieren en er geen separate reünie door de VVVGFPI zal worden georganiseerd, moeten we even bezien wat het alternatief wordt.

Presentje voor de leden

Omdat we als VVVGFPI zo weinig voor onze mensen konden betekenen in de afgelopen periode bedacht onze creatieve regimentsvrijwilligster Melanie, samen met een paar bestuursleden, een leuke actie. Rond Sinterklaas werden

een kleine 800 repen chocolade besteld, verpakt en verstuurd naar de leden van de VOSIB, KNBPI en de VVVGFPI. Dit alles om de mensen een hart onder de riem te steken en natuurlijk om iedereen te laten weten dat we als vereniging er nog steeds voor hen zijn. Uit de vele bedank-

jes die we als bestuur hebben mogen ontvangen, is gebleken dat de geste erg werd gewaardeerd. Als je zo'n actie opstart, realiseer je je niet gelijk dat een aantal leden niet meer in Nederland woont en dat zo'n chocoladereep een behoorlijk reis kan maken. Dat werd duidelijk toen we een kerstgroet en bedankbrief ontvingen van de 92 jaar jonge Willie Westenenk, woonachtig in het plaatsje Antigonish in Canada (Nova Scotia). Willie is geboren in Raalte en daar opgegroeid op de boerderij. In maart 1949 in Arnhem opgekomen en ingedeeld bij 7 GRPI om vervolgens 18 maanden in de Oost te dienen. Na terugkomst verhuisd naar Canada, daar getrouwd en zijn verdere leven in Canada blijven wonen. Ook bij hem plofte dus zo'n reep op de deurmat en in een brief liet hij weten dat zeer te waarderen en dat doet ons natuurlijk deugd. In zijn brief geeft hij aan dat hij genoten heeft van zijn diensttijd en het een eer te hebben gevonden ons land te mogen dienen. Hij gaat niet meer naar Nederland komen, maar hij doet de hartelijke groeten aan zijn oude maten en alle andere veteranen. Hij maakt het goed en loopt elke dag nog een rondje van een kilometer of drie en bij slecht weer stapt hij binnen op zijn fietstrainer. Ik vraag me af in welke vorm de reep chocolade hem na zo'n lange reis bereikte, maar toch mooi dat het heeft mogen gebeuren!

Willie Westenenk

Na zo'n prachtig verhaal rest mij niets anders dan de hoop uit te spreken dat we elkaar binnen afzienbare tijd weer kunnen treffen.

Uw voorzitter

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.
Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene
Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

"Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona"

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

En nog steeds is ons land in lock-down, compleet met een heuse avondklok. Wie had dat kunnen denken. Al meer dan een jaar worden we ernstig beperkt in onze vrijheden door het Corona virus. Ik hoop dat een aantal van u inmiddels is gevaccineerd zodat we langzaamaan weer wat meer vrijheid zullen krijgen en elkaar wellicht weer kunnen ontmoeten, want dat mis ik heel erg in deze tijd. Mijn dagen zijn gevuld met binnen zitten en een beetje sport kijken op de televisie. Heel soms komen er een paar regimentsgenoten op bezoek en dat is dan een welkome afwisseling.

Even een toast op het Regiment en een prettige afleiding

Jan van Lieverloo op bezoek in Den Haag

Overdracht van de vlag aan het Museum, in 2006. Theo van Liempt als Vaandeldrager van de Brigade

Theo van Liempt

Helaas is ons weer een van onze makkers ontvallen. Theo van Liempt overleed op 18 januari van dit jaar. Hij was een van de drie broers Van Liempt, die allemaal gediend hebben in de Brigade. Theo was samen met Corry een zeer trouwe bezoeker aan onze reünies en koorduitreikingen. Daarnaast was hij 20 jaar lang de drager van de vlag van onze vereniging bij elke officiële gebeurtenis. Op 17 mei 2006 werd de vlag officieel overgedragen aan het Museum Brigade en Garde.

Theo van Liempt tijdens de reünie VOSKNBPI in 2013. Op de foto v.l.n.r. Gabriel Parel, Max Wolff, Karel Zwart, Theo in de rolstoel met echtgenote Corry, Tony Herbrink en Frans van der Meeren.

Negen jaar geleden werd hij onwel tijdens een koorduitreiking in Tilburg en is daar nooit meer van opgeknapt. Theo ruste in vrede. (Zie ook het artikel van Richard van de Velde over Theo van Liempt).

Normandië

Er wordt inmiddels voorzichtig nagedacht over de jaarlijkse herdenking op 6 juni in Normandië. Maar of dat door kan gaan is de grote vraag en hetzelfde geldt natuurlijk voor de herdenking op 4 en 5 mei.
Maar hoop doet leven en dan hebben we mogelijk iets om naar uit te kijken!

Ik blijf aan u denken! Blijf gezond en houd de moed er in! We hebben ooit voor hetere vuren gestaan. Volo et Valeo!

In memoriam Theo van Liempt

Theo van Liempt tijdens een reunie: v.l.n.r. Max Wolf, Karel Zwart, Theo en zijn partner Corry en Frans van der Meeren

Tekst: Richard van de Velde

Op 18 januari bereikte ons het droevig bericht dat Theo van Liempt op 92-jarige leeftijd is overleden.

Theo was een vaste bezoeker van de reünies van de VOS-KNBPI en 20 jaar lang de drager van de Regimentsvlag bij officiële gelegenheden. Kort na de reünie van 2011 nam ik een interview af met Theo, in zijn woonplaats Eindhoven. Helaas kreeg hij een jaar later tijdens de koorduitreiking in Tilburg, een herseninfarct en kwam in een verpleeghuis terecht.

Theo van Liempt werd geboren op 22 mei 1928 in Vlokhoven, een wijk in het noorden van het Eindhoven. Zijn ouders waren de Rotterdammer Petrus van Liempt en de uit Kerkdriel afkomstige Wilhelmina Terheijden. Zij kregen samen tien kinderen.

Helemaal links Theo in 1930

Theo woonde in 1942 nog met zijn ouders, twee zussen Cor en Maria en zijn twee broers Wim en Jan op de Woenselsestraat 105. Op 28 augustus 1942 stortte rond 0.30 uur een aangeschoten Poolse Wellington bommenwerper brandend neer in deze straat.
Het vliegtuig was 27 augustus 1942 om 20.45 uur vertrokken van hun basis in Cammeringham in het Engelse Lincolnshire en op weg voor een bombardement op de Henschel- vliegtuigfabrieken in Kassel, maar het doel werd niet bereikt en ze vlogen toen naar Münster. Op de terugweg werden ze beschoten door een Duitse nachtjager. Boven Eindhoven probeerde de piloot zijn aangeschoten 'kist' nog buiten de stad aan de grond te krijgen, maar dat lukte helaas net niet meer, zodat de bemanning gedwongen was uit het vliegtuig te springen. Dit lukte de navigator en de frontschutter. Rond half een in de nacht kwam de Wellington neer op het huis van de buren van de familie Van Liempt op huisnummer 101, de familie Renders. Het staartstuk van het vliegtuig sloeg echter ook de hele bovenverdieping weg van huisnummer 103 en 105, van de familie Van Liempt. Hierbij kwamen de beide ouders van Theo en zijn twee zusters, die boven lagen te slapen, om het leven
De nog aan boord zijnde bemanningsleden, de eerste piloot, de schutter en de marconist werden later verkoold tussen de wrakstukken van het vliegtuig gevonden. Ze werden begraven op de begraafplaats De Oude Toren te Woensel.

Het huis van familie Van Liempt na de crash

Tien huizen waren ingestort en totaal uitgebrand en nog eens 10 huizen zwaar beschadigd.
Er waren ook 17 (zwaar)gewonden, w.o. Theo en Wim die, doordat zij uit het brandende huis sprongen, hun benen hadden verbrand.
Wim en Theo werden door hun oudere broer en voogd Frans en zijn vrouw in huis opgenomen.

In maart 1945 raakten Jan en Wim van Liempt in Eindhoven enthousiast door een wervingsposter voor oorlogsvrijwilliger bij de Prinses Irene Brigade. Nadat ze een bewijs voor politieke betrouwbaarheid hadden bemachtigd, meldden ze zich bij het wervingsbureau op de Willemstraat in Eindhoven. Al snel waren ze met 80 andere Eindhovenaren op weg naar de Prinses Irene Kazerne in Bergen op Zoom. Hier moest majoor Looringh van Beek ("Oom Paul") en zijn officieren hen in 7 weken klaarstomen om snel operationeel te zijn.

Theo was het jongste actieve lid ooit van de Brigade. Toen de pas 16-jarige Theo in maart 1945 de enthousiaste verhalen van zijn twee broers hoorde over het opleidingscentrum van de Brigade in Bergen op Zoom, was hij niet meer te houden en ging op eigen initiatief en zonder een cent op zak met de trein daar naartoe. De wacht liet hem binnen, omdat zijn broers ook op de kazerne huisden. Toen de leiding van zijn huiselijke situatie hoorden, vond men zolang een baantje voor hem bij het Motor Transport Toezicht. Enkele dagen later moest hij op de keuring verschijnen , maar werd hij zonder opgaaf van redenen afgekeurd. Jan en Wim wendden zich toen tot kapitein Vettewinkel en hij regelde een herkeuring voor Theo. Dit keer werd hij goedgekeurd en kwam als hulp in de kazernekeuken terecht.
Zowel Jan, Wim als Theo zijn eind april 1945 niet meer ingezet bij de laatste actie van de Irenebrigade bij Hedel.

Wij wensen zijn partner Corry en zijn familie veel sterkte toe om dit verlies te dragen.

Mocht je het hele interview met Theo willen lezen, kijk dan op www.prinsesirenebrigade.nl bij de knop Biografieën oud-leden.

Wellicht vervanging plaquette op Regimentsmonument

Tekst: Richard van de Velde

Menigeen die regelmatig langs het GFPI-monument loopt op Genm De Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot, zal het niet ontgaan zijn dat de leesbaarheid van de namen van de slachtoffers op de gedenkplaat veel te wensen overlaat. Daarbij komt ook nog dat de namenlijst niet compleet is en verre van accuraat. De plaquette is al jaren aan vervanging toe. Op verzoek van de Stichting Brigade en Garde heeft LKol. bd Andy van Dijk een uitgebreid onderzoek

Slecht leesbare plaquette van het GFPI-monument (Bron: A. van Dijk)

gedaan naar alle omgekomen militairen van de KNBPI in de periode 1941-1945 en van het (Garde)Regiment Prinses Irene (1946-1951). Zijn minutieus onderzoek is gebaseerd op de "Erelijst Gesneuvelden" van de website www.prinsesirenebrigade.nl. en verder uit gegevens van de Oorlogsgravenstichting (OGS), het Regimentsverzameling GFPI, het Regimentsboek, databank dapperheidsonderscheidingen NIMH en diverse Vaandeldragers.

Op de plaquette worden momenteel alleen de namen vermeld van de Brigadisten die zijn gesneuveld in de periode van de veldtocht (aug 1944) tot aan de opheffing van de Brigade, eind 1945. Het ligt in de bedoeling om leden van de Brigade die vanaf de stichtingsdatum 11 januari 1941 in het VK, Suriname en Nederlands-Indië zijn omgekomen, aan de officiële namenlijst en op het monument toe te voegen. Tevens worden deze gegevens bij de volgende uitgave van het Regimentsboek GFPI aangepast.
Verder staan op dezelfde plaquette de namen van de in vml. Nederlands-Indië omgekomen leden van het (Garde) Regiment Prinses Irene (1946-1951).

Aan de rechterzijde van het monument zijn op twee gedenkplaatjes de namen van de slachtoffers vermeld, die in Korea (1950-1954) en Nieuw-Guinea (1960-1962) zijn gesneuveld. Zij waren destijds registratief ingedeeld bij resp. het Regiment van Heutsz en het Regiment Infanterie Oranje Gelderland en behoorden niet (meer) tot het GFPI. Wat daarmee moet gebeuren is nog onduidelijk.
De komende weken zal het bestuur van St. B&G in overleg met de Oud-strijders hierover een beslissing nemen. Wellicht is het zelfs al mogelijk dat we op 80ste verjaardag van de PIB een vernieuwd monument kunnen zien.

Op de huidige grote bronzen plaquette staan ook storende fouten v.w.b. de schrijfwijze van de voorletters en/of achternamen. Eén daarvan wordt op de Regimentsjaardag en de jaarlijkse reünie bij het opnoemen van de namen van de 48 gesneuvelden van de Brigade steevast op zijn Engels uitgesproken als "Burklie" en dat komt omdat zijn naam ten onrechte geschreven wordt als Berkley i.p.v. Berkleij. Na een lange speurtocht ben ik erachter gekomen wie Arend Berkleij was en hoe hij om het leven is gekomen.

De joodse familie van Arend Berkleij woonde van oudsher in Amsterdam. Zijn grootvader had er in de 19e eeuw een confectiebedrijf.

De ouders van Arend waren de joodse koopman Eli(as) Berkleij uit Schoonhoven en de Amsterdamse Alida Dooseman. Zij trouwden op 19 april 1906 in Amsterdam. Arend werd daar geboren op 19 februari 1907 en zijn zus Rosalie op 23 juli 1908.
In 1919 verhuisde de familie naar Brussel. Zij woonden hier in de chique straat Rue de Turin.

E. BERKLEIJ
EN
ALIDA DOOSEMAN
betuigen hiermede hunnen hartelijken dank vo
de vele bewijzen van belangstelling bij gelega
heid van hun Huwelijk ondervonden.
AMSTERDAM, 19 April 1906. (12389)

De Heer en Mevrouw ELI BERKLEY
DOOSEMAN geven kennis van de geboorte v
een flinken ZOON.
AMSTERDAM, 19 Februari 1907. (3651)

Bron: CBG

De ouders van Arend scheidden in mei 1927. Elias trouwde daarna met de Belgische Lucienne Renchon en vertrok vervolgens met haar naar Aruba. Ze kregen daar in 1936 samen één dochter: Helena.

Rosalie en Arend (Bron: Stéphane Van Camberg)

Rosalie, de zus van Arend, was van beroep stenotypiste en is samen met haar man Eduard Piller in oktober 1942 omgekomen in Auschwitz. Ze is op 24 augustus 1942 met transport no. 23 vanuit het Franse doorgangskamp Drancy naar Auschwitz gedeporteerd. Haar naam komt voor op een lijst van gevangenen in Belfort met daarachter no.14.

Dit betekent dat zij een vergeefse poging heeft ondernomen om Zwitserland binnen te komen, is opgepakt en opgesloten in de gevangenis van Belfort, dat dichtbij de Frans-Zwitserse grens ligt.

Arend was handelsreiziger en woonde in Brussel toen hij in 1927 werd opgeroepen om zijn dienstplicht in Nederland te vervullen. Hij kreeg in verband met zijn werk een jaar uitstel. In 1928 kwam hij als soldaat terecht bij het 4e Regiment Infanterie.

Arend trouwde in 1935 met Eleonore Cloetens en woonde in de wijk Molenbeek in Brussel. Hij kreeg samen met haar in 1937 een dochter: Juliëtte.

Hoewel hij al sinds 1919 in België woonde, werd hij bij de algemene mobilisatie van 1939 in Nederland weer onder de wapenen geroepen. Soldaat Berkleij werd ingedeeld bij 1-III-28 R.I. Na de Nederlandse capitulatie in 1940 ging Arend met groot verlof en ging terug naar België. Vandaaruit is hij via Frankrijk en Spanje in mei 1942 in Engeland aangekomen. Bij Koninklijk Besluit werd hem voor deze Engelandvaart de dapperheidonderscheiding het Kruis van Verdienste toegekend.

Hier staat Arend, 2e van rechts, bij commando's van 2 Dutch Troop (Bron: Martien van Barneveld)

Aangezien de dienstplicht inmiddels weer was ingesteld, werd Arend voor de derde maal opgeroepen en geplaatst bij het Detachement Londen. Na een intensieve training werd hij als commando geplaatst bij No 2 Dutch Troop I-A Commando en maakte hij enkele acties mee in het Verre Oosten. Na de zomer van 1944 kwam Arend terug in Engeland en werd op 3 september 1944, samen met zijn collega Hendriks geplaatst bij het 2e peloton van gevechtsgroep III van de Irenebrigade en vertrok op 4 september 1944 naar het vasteland van Europa.

Uiteindelijk nam hij deel aan de gevechten rond Tilburg. Een dagboekverslag beschrijft hoe Arend daar om het leven is gekomen:

Arend (Bron: Stéphane Van Camberg)

'Bij de gevechten voor Tilburg waren we juist bezig over een rivier een bruggenhoofd te vormen. Korporaal Berkleij en ik kwamen het eerst over en werden hevig onder vuur genomen door Duitse sluipschutters. Berkleij kreeg een kogel door zijn hoofd en zijn helm vloog af. Ik lag twee meter bij hem vandaan. Tegen die kale dijk hadden we helemaal geen dekking. Ik probeerde hem nog te helpen, maar zag wel dat het te laat was: zijn schedel was opengebarsten en ik kon zijn hersens zien.'

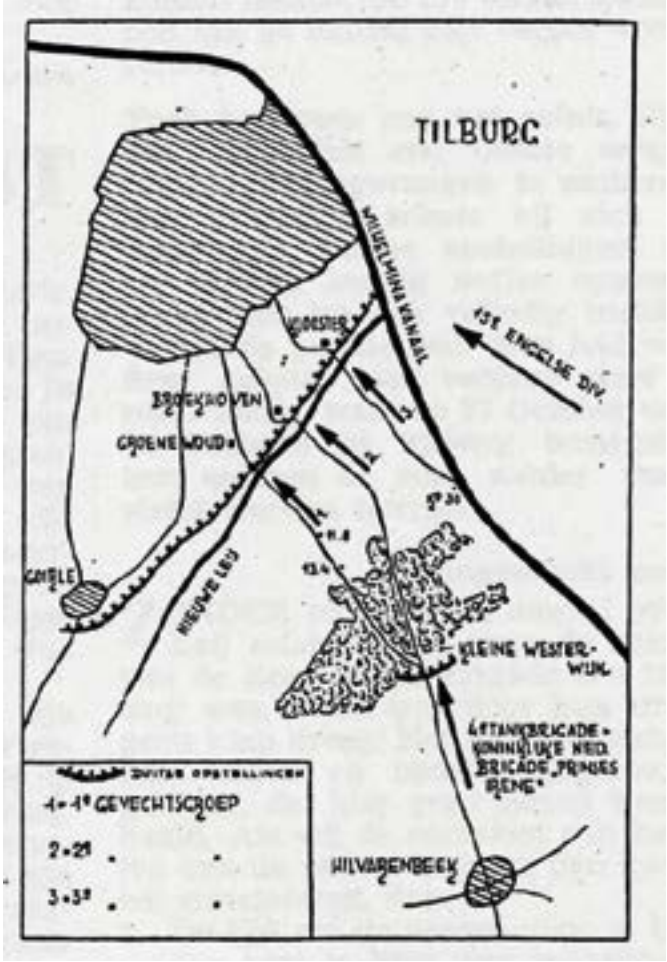

Op 24 oktober 1944 raakte hij dus zwaargewond bij gevechten rond Tilburg en vermoedelijk is de zwaargewonde Arend vervolgens vanuit Tilburg overgebracht naar Amiens. Uit een vonnis van het Tribunaal 1e aanleg te Brussel uit 1953, is de plaats van overlijden vastgesteld op het in Frankrijk gelegen Amiens en als overlijdensdatum 29 oktober 1944.

Op verzoek van de familie werd hij begraven in Brussel. Daar rust hij in een Nederlands oorlogsgraf op een geallieerd Erehof op de Stedelijke Begraafplaats Evere. De Oorlogsgravenstichting liet weten dat Arend zelf had opgegeven dat hij katholiek was, ook zijn weduwe vermeldde katholiek op het verificatieformulier en op haar verzoek hebben zij op de grafsteen een kruisteken aangebracht.

Bron OGS

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFPI. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda,
Tel. 06-19299644. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A^2, 6931 EV Westervoort,
Tel.026-3118271.
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFPI

Gedenkboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 135)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Op 28 Juni 1948, na 23 dagen varen, komen we aan te Sabang, een eiland nabij Sumatra. In de baai wordt afgemeerd en onder bepaalde voorwaarde mogen wij aan wal en maken voor het eerst kennis met de tropen. Op dit eiland is een krijgsgevangen kamp waar bewaking is van de Koninklijke Marechaussee, en zij sturen enkele voertuigen om de leden van hun eigen korps, maar ook van Scheepspolitie, op te halen voor het bezoeken van hun kamp. Verder maakten wij wandelingen over het eiland, kochten kokosnoten, pisangs en pinda's. Voor het eerst maakten wij kennis met 'n stukje Indië.

Het was toen nog steeds niet bekend wat onze eindbestemming was, maar eigenlijk waren we een beetje op de hoogte want er werd verteld dat wij in de omgeving van Bandung zouden komen, maar later kwam er weer een ander verhaal, het zou Semarang worden, en dat bleek ook waar te zijn. Daar is geen haven en moest voor anker worden gegaan op de rede. In de loop van de middag, op de 3e juli 1947, 'n maand nadat we uit Amsterdam vertrokken, werden we, terwijl de Tabinta 'n paar honderd meter uit de kust lag, (Semarang is geen havenstad), langs 'n wankele valreep naar beneden gestuurd en kwamen terecht op 'n

LTC, een landingsvaartuig die rustig in de zon lag te bakken. Nimmer hebben wij het zo warm gehad als op dit landingsvaartuig. Stel je eens voor een gewone grote ijzeren bak die op het water ligt, met geen enkel schaduwplekje. Het moest ook nog 'n uur duren voordat wij 'n soort haventje binnenvoeren en werden even later op 'n soort grasveld neergezet om een appèl te houden voor het geval dat iemand op de boot was achtergebleven.

Met muziek werden wij verwelkomt als onderdeel van de 2e Palmboom Divisie, en er werd ons een glas heerlijk frisse ranja met een sinaasappel aangeboden. Er werd ons gezegd dat wij daar eerst zouden acclimatiseren, want het was toch wel een hele overgang om in het klimaat van dit werelddeel te kunnen wennen.

De Staf Compagnie gaat op A.A.T. trucks naar de Djoernatan kazerne. Tijdens de rit langs de kampongs waar langs werd gereden zagen wij al de armoede die was ontstaan door de Japanse bezetting. Aangekomen bij de Djoernatan kazerne zagen wij daar vele mensen gekleed in jute zakken die stonden te bedelen voor het eten dat was overgebleven van de aanwezige militairen, en dat werd alleen maar erger toen wij daar met velen gelegerd werden. Die mensen waren ook volkomen vervuild en vooral de kinderen zaten vol met hoofdluis. Het waren onmenselijke gewaarwordingen waar wij het allemaal zeer moeilijk mee hadden. Er kwam al snel een handige Chinees die misbruik maakte van onze onervarenheid in dit deel van de wereld en zijn hulp aanbood om het vuile wasgoed te verzorgen, uiteraard tegen een afgesproken prijs. Alles werd keurig per compagnie gesorteerd meegegeven, maar het kwam nog vuiler en volkomen ongesorteerd terug, bovendien was er ook veel verdwenen. Maar toen bleek al snel dat er niets boven een Baboe ging, en voorzover het de Staf Compagnie betrof hield Kapitein de Paauw daar strenge controle op. Het is ook tijdens ons hele verblijf in Indië gebleken dat de Baboes voor de persoonlijke verzorging onmisbaar waren. Bovendien voor 1 roepia per dag was dat erg weinig. Semarang staat bekend als de meest warme stad van het gehele eiland Java.

Wij kregen al gauw een motorrijwiel, Ariël 350 cc, Norton 350 cc, of B.S.A. 500 cc toebedeeld en wij moesten nu deelnemen aan het linkse verkeer dat daar overwegend uit militair transport bestond. Men had ons in Holland de linkse verkeersregels trachten bij te brengen maar ondanks dit reden wij de eerste paar keren gewoon rechts. Het was wel even wennen, maar elke dag ging het al wat beter.

Je raakt al snel vertrouwd met de omgeving in de stad, en er worden al verschillende taken opgelegd, zoals op straat voor de kazerne patrouilleren want daar moet de bedelende bevolking worden weg gehouden bij de openstaande ramen. Deze zijn met tralies beveiligd, en deze mensen hebben honger en proberen wat etensresten te vergaren. In de avonduren was iedereen welkom in de Tijgerclub en Wimpie's Welfare bar, zoals dat zo mooi heette. Het was daar ook best gezellig en je kon de tijd doden. Het lag mij echter niet zo. Ik was van huis uit niet gewend aan dit uitgaansleven. Ik hield mij liever bezig met leven, schrijven of een kaartje leggen.

Na enige tijd werd ons beeld van Semarang wat duidelijk; Het bleek 'n soort belegerde vesting van 6 bij 8 km. waaromheen nog een neutrale zone van 2 km. waarin niemand van ons mocht komen, dus alleen de TNI (Tentara Nasional Indonesia), voor ons dus vijandelijke troepen. Zo'n klein belegerd gebied heeft ook weer zijn voordeel, alle troepen zaten op elkaar in een klein gebied en dat gaf een gezellige sfeer. Diverse voetbal elftallen maakten voor het eerst opgang. Verder was er volop tijd en gelegenheid voor brieven schrijven naar thuis, of vriendin. Van een collega die thuis een meisje had achtergelaten en blijkbaar wat kon dichten kreeg ik het volgende gedichtje voor deze gelegenheid heel erg passend:

Liefdesverdriet

Het is allemaal vreemd wat mij nu in dit land is overkomen,
Want de baboe heeft de taak van mijn moeder overgenomen.
Zij maakt mijn bed op, en ook mijn kamer schoon,
Het is allemaal anders in deze omgeving waar ik woon.
Ze noemen het mandiën, dat is je wassen bij een bak koud water,
Wat ik daarbij denk als de baboe langs komt vertel ik je later.
Maar het is wel even schrikken omdat allemaal te ervaren,
Ik schrijf dan ook liever niet naar huis over alle gevaren
Die er zijn om als jonge kerel dit zomaar te moeten beleven,
Ondanks dat ik ook genoeg ben voorgelicht,
Is het moeilijk om mij daaraan over te geven.
De kontakten met het vrouwelijke schoon in dit land,
Hoop ik eens het weer te mogen beleven in ons Vaderland.

Het rustige beeld werd echter al gauw verstoord door de 1e politionele actie. Het ging beginnen. Er was geen sprake van langzaam wennen. Van acclimatiseren is weinig terecht gekomen. De eerste politionele actie is op 22 juli 1947 begonnen en het Bataljon levert op vele voorposten strijd. Plaatsen als Demak, Mrangen, Goeboeg, Ambarawa, Dempet, Singarodjo, Kedoengsari en nog 'n aantal plaatsen werden bezet door onze troepen van het 4e bataljon. Voor ons als motorordonnans was de tijd aangebroken om berichten tussen de onderlinge militaire posten te verzorgen, terwijl het verbindingspeloton dag op dag bezig was de doorgesneden telefoonverbindingen te herstellen, of soms geheel nieuwe bekabeling aan te leggen.

Fuseliers toen en nu…..!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFPI. Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?
Dit keer is het de beurt aan: **Bas van Zon**

Wie ben je?:
Ik ben Bas van Zon, woonachtig in Veldhoven 42 jaar, vrijgezel. In mijn vrije tijd wandel ik graag.

Ik ben tijden geleden gevraagd door Melanie Schuurmans om een stukje te schrijven voor deze rubriek en ik heb daar een behoorlijke tijd serieus over na moeten denken.

Ik ben in 1997 opgekomen in Schaarsbergen en eind 1997 overgestapt naar het 17e om als Fuselier 1, verkenner/boordschutter aan het werk te gaan bij het verkenningspeloton. In de winter van 1998-1999 in die hoedanigheid SFOR-5 gedraaid en daar heb ik hele goede, maar ook serieus mindere herinneringen aan. De kameraadschap, het werk, de collega's, in één woord prachtig. Er waren echter ook een aantal incidenten die uiteindelijk behoorlijk ingrijpend bleken. Het hoe, het waarom, het wanneer is voor mij

niet belangrijk meer en hetzelfde geldt voor een wijzend vingertje. Het is gebeurd, doe je niks meer aan.

Eind 1999 heb ik besloten om de dienst te verlaten en aan het werk te gaan in de beveiliging. Een tijd van bijna 11 jaar volgde, waarin ik heel veel leuke klussen heb mogen doen in alle facetten van de sport. Portieren, objecten, surveillance, vips, evenementen, begeleidingen. Prachtwerk, waarin ik ook nog de mogelijkheid kreeg te groeien tot security manager. Veel mooie dingen gezien en meegemaakt, maar ook de duistere kanten van de samenleving ten volle mogen beleven.

In 2010 ging ik flink onderuit, wat resulteerde in een vervelende tijd van onderzoeken, hulptrajecten en vooral een zoektocht naar de oorzaak. Ik kwam terecht op het GGZ (Geestelijke Gezondheidszorg) en na ongeveer een jaar kwam het oordeel: meervoudige PTSS (post-traumatisch stresssyndroom) met als kerntrauma: één incident tijdens de uitzending. Daar lag inmiddels een dermate dikke laag bagger overheen, dat eind 2014 besloten werd door de instelling waar ik via het Veteraneninstituut terecht kwam, dat verder behandelen niet opportuun was en dat ik uitbehandeld verklaard werd. Inmiddels zat ik afgekeurd thuis op de bank dik te worden van de medicatie. Prettig vooruitzicht.

Begin 2015 overleed mijn therapiemaatje en omstreeks dezelfde tijd besloot ik, in overleg met mijn toenmalige vriendin, om te stoppen met de medicatie en door een belastbaarheidsonderzoek te laten bekijken welke mogelijkheden er voor mij op werkgebied waren. Het is daar en toen geweest dat ik mezelf de vraag ging stellen wat wil ik en wat kan ik? Als ik de eindconclusie van dat onderzoek had moeten opvolgen, had ik nu nog steeds het overgrote deel van de werkweek op de bank gezeten (klein detail, werken met mensen zou niet tot de mogelijkheden behoren). Uiteindelijk heb ik dat traject stopgezet en ben uit eigen beweging aan de gang gegaan als postbezorger. Na 2,5 jaar kwamen die gleuven me de strot uit en wilde ik iets anders, meer uitdaging, meer werk, meer vooruitzichten. Ik ben in 2018 via mijn huidige baas naar een BBL-opleiding gegaan en werk tegenwoordig als buschauffeur in het OV (red: BBL is Beroeps Begeleidende Leerweg). Ik heb het super naar mijn zin en recente gebeurtenissen in deze werkomgeving zorgen ervoor dat ik elke dag met een gezonde mate van frisse tegenzin geniet van mijn werk.

Wat is je band met het regiment?

Buiten de tijd die ik gediend heb, dacht ik: niet zoveel. Echter, toen ik een jaar of zeven à acht oud was, leerde ik een oudere man kennen die bij een oom in de straat woonde en altijd met een invasiekoord en medailles liep, verhalen te over had en vaak tegen mij zei, als je het maar graag genoeg wilt, dan kun je het ook. Diezelfde man liep ik tijdens mijn diensttijd ook tegen het lijf in Oirschot, waar hij als oud-strijder altijd aanwezig was bij diverse plichtplegingen van het bataljon. Ook na mijn diensttijd heb ik hem nog vaak gesproken en altijd sloot hij af: "als je maar wilt, dan kun je het!" De laatste keer dat ik hem sprak vroeg hij mij wanneer het kwartje nu eindelijk eens ging vallen.

Inmiddels zijn we jaren verder, is de goede man al een tijdje dood, heb ik oud-collega's binnen het bataljon zien groeien en zijn er oud collega's vanuit de beveiliging, die intussen gediend hebben bij, of die thans nog dienend zijn binnen het bataljon.

Daarnaast heb ik vanuit het bataljon meer dan voldoende ondersteuning gekregen in de vorm van mensen die me al dan niet bewust geholpen hebben in mijn zoektocht naar antwoorden, oplossingen en tal van andere zaken. Zo had ik een deal met mijn therapiemaatje, als we uitbehandeld zijn gaan we de Nijmeegse 4-daagse lopen. Als afsluiting van een periode. Die belofte kon ik vanwege zijn overlijden niet meer waarmaken en bij de eerste poging ging ik ook nog eens glansrijk onderuit. Het jaar erop kreeg ik echter 's morgens bij de start op Heumensoord een warm onthaal van de Fuselier Nagel en werd me bij terugkomst ff lekker liefdevol meegedeeld dat mijn smoelwerk tekenen van vermoeidheid vertoonde. Inmiddels drie volbrachte 4-daagsen en goede gesprekken verder kan ik niet anders dan concluderen dat dat een positieve invloed heeft gehad op mijn herstel. En dan zou ik bijna de belangrijkste schakel in het geheel aan banden met het bataljon vergeten en dat is mijn ex, die mij altijd heeft gesteund, is blijven steunen. Zonder haar was het heel anders gelopen vrees ik.

En als ik dan zo op het eind van mijn verhaal een conclusie kan trekken dan denk ik dat die eigenlijk heel simpel is. Mijn dank aan eenieder die de afgelopen jaren op wat voor manier mij en de mijnen gesteund hebben met adviezen, raad en weet ik wat allemaal nog meer.

Oud-strijders gaan ons voor? De eerder beschreven oudere man met zijn advies van als je maar wil dan kun je het, was de in 2005 overleden overste Jacques Brouwer. En inmiddels is het kwartje ook gevallen.

https://nl.wikipedia.org/wiki/Jacobus_Brouwer

Doelen stellen, doelen halen, vallen, opstaan, doorgaan.

Als je maar wil, dan kan je het.
Volo et Valeo!!

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPI inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Volo et Valeo als Tattoo

Het verhaal achter mijn tattoo Volo et Valeo

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In navolging op Vaandeldrager nummer 133, waarin het ontstaan van het motto Volo et Valeo uitgelegd werd, ben ik op zoek gegaan naar personen voor wie deze woorden een daadwerkelijke dieper betekenis hebben.
Wie zijn ze, en wat maakt dat juist deze woorden, dit motto, verwerkt is in hun tattoo.

Wie ben je?
Mijn naam is Joey Sanders, geboren en getogen in Mierlo.
Inmiddels ben ik 37 jaar oud en getrouwd sinds 09-09-09.
We hebben 2 kinderen, een zoon van 11 en een dochter van 9.
Sinds een aantal jaar werk ik in de voedselindustrie als procesoperator. We maken kleurende levensmiddelen welke gemaakt worden van fruit, groenten en eetbare planten.
In mijn vrije tijd geef ik judoles in Mierlo en in Nuenen. Zelf sta ik vanaf mijn 4e jaar al op de mat.
Op dit moment heb ik de 3e dan, en ben ik judoleraar B (niveau 4). Als hobby BBQ ik graag, mijn BBQ seizoen loopt dan ook heel het jaar door.

Wat is je band met het Regiment?
In 2001 kwam ik na mijn AMO terecht bij de Acie van het 17e. Niet veel later verruilde ik de Acie voor de Bcie. Hier vervulde ik de functie als YPR-chauffeur. In 2003 werden we als Ehd 5 onder de vlag van 11 Tank uitgezonden naar Bosnië. Drie maanden Bugojno, vervolgens 3 maanden Suica.
Verder ben ik nog een aantal jaren chauffeur/waarnemer geweest bij het stafpel van de Bcie.
Na zeven jaar was het beter dat ik een burgerbaan ging zoeken, in 2008 liep mijn contract af en ben ik de burgermaatschappij in gegaan.

Wat betekent Volo et Valeo voor jou, en waarom heb je dit laten verwerken in je Tattoo?
Rond de periode dat ik de dienst ging verlaten zat ik niet zo goed in mijn vel. Hierdoor verruilde ik defensie voor het burgerleven. De wil was aanwezig om het negatieve gevoel dat ik had om te buigen naar positiviteit. Uiteindelijk kon ik het ook ombuigen. Volo et Valeo past dan ook heel goed bij het gevoel dat ik had.

Ook past deze spreuk bij het dagelijks leven. Op de judomat komt dit ook vaak terug, om de jeugd te motiveren horen ze met regelmaat de kreet: "Willen is kunnen".
De Eagels van de Bcie had ik in 2002 al laten zetten, doordat ik mijn tijd bij het 17e koester en Volo et Valeo altijd weer naar voren komt, heb ik een aantal jaren geleden dit ook laten tatoeëren.

(mocht ook jij in het bezit zijn van een Tattoo waarin de woorden Volo et Valeo verwerkt zijn, en wil je je verhaal met ons delen, neem dan contact met mij op via: mtp.giesen.schuurmans@mindef.nl onder vermelding van Tattoo.)

Boot vernoemd naar Luitenant-kolonel der Fuseliers 'Marcel Duvekot'

Tekst: Cadet-wachtmeester Emma Tros, President der C.R.&Z.V. (Cadetten Roei & Zeil Vereniging) Dudok van Heel

Woensdag 11 november, 2020. Een nieuwe boot voor de roeivereniging Dudok van Heel op de KMA wordt gedoopt. Eerst even terug in de tijd: enkele maanden geleden werd bekend dat de nieuwste aanwinst voor de Dudok van Heel-vloot een coastal-boot zou zijn, een boot waarmee op ruig water geroeid kan worden, zoals bijvoorbeeld het IJsselmeer. Zoals de traditie voorschrijft, moet de boot naar iemand vernoemd worden die veel voor de vereniging heeft betekend, of dat nog steeds doet. Na niet al te lang nadenken zijn we op de naam Marcel Duvekot gekomen.

Vanaf het moment dat hij Chef-Staf van de Koninklijke Militaire Academie is geworden, heeft Luitenant-kolonel der Fuseliers Duvekot de roeivereniging een warm hart toegedragen. Ook is het mede dankzij hem mogelijk dat deze nieuwe tak van het roeien nu door de cadetten van de KMA beoefend kan gaan worden.

Bij het onthullen van de naam van een boot hoort altijd een botendoop, waarbij – idealiter – degene die een boot naar zich vernoemd krijgt, de naam ook onthuld. De overste werd gevraagd bij de doop aanwezig te zijn zonder dat hij wist dat deze zijn naam zou dragen.

Toen de naam 'Marcel Duvekot' verscheen, was de verbazing en verassing groot (zie foto).

Vrienden van de Westenbergkazerne

In memoriam Hendrikus Gerardus Stephanus (Henny) Meijerink

22-5-1931, Oldenzaal - 29-1-2021, Deventer

Henny kwam in 1951 in militaire dienst als soldaat bij het Regiment Infanterie Oranje Gelderland en had dus als kind de Tweede Wereldoorlog meegemaakt. Wellicht dat dit hem motiveerde voor een loopbaan in de krijgsmacht. In 1953 had hij namelijk zijn dienstplicht vervuld en tekende hij een tijdelijk contract als sergeant bij de Genietroepen. Na beëindiging van dat contract tekende Henny een contract als beroepsonderofficier. Henny had al jarenlang bij verschillende onderdelen gewerkt, toen hij in 1966 overstapte naar de militaire administratie. Daar bleef hij werkzaam in de rangen van sergeant1, sergeant-majoor, adjudant en later kapitein vakdiensten tot november 1989, waarna hij de militaire dienst met leeftijdsontslag verliet. Zijn laatste jaren binnen de krijgsmacht was Henny administrateur bij 13 Painfbat Garde Fuseliers Prinses Irene (Schalkhaar) en tenslotte Hoofd KA-groep bij het PMC Overijssel (Deventer).

Eerder, in 1983, was Henny al benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau met de Zwaarden. Daarnaast was Henny altijd uitermate maatschappelijk betrokken bij het leven in zijn gemeente Deventer en speelde hij een grote rol als voorzitter van de Stichting Welcome Again Veterans, die zich vooral bezighield met het organiseren van reis, onderdak en viering van de jaarlijkse herdenkingen voor Canadese bevrijders. Ook spande hij zich in voor de jaarlijkse Veteranendag in Deventer. Henny ontving hiervoor van de gemeente Deventer de Zilveren Legpenning.

Ook voelde Henny zich al jong erg betrokken bij de bevrijdingsgeschiedenis van de Prinses Irenebrigade, die, zoals velen bekend, in 1944 in Courseulles-sur-Mer aan land kwam en zich een bevrijdende weg vocht naar Nederland. Samen met Herman Wesselink (oud-manager Officiersmess WBK) startte hij, als bestuurslid, de Vriendenkring van de voormalige Westenbergkazerne. Dit om een stuk "erfgoed" te bewaren, nadat eerst de regimentstraditie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene was overgedragen aan 17 Painfbat en vervolgens de Westenbergkazerne werd ontmanteld en overgedragen voor de opvang van asielzoekers. In zijn laatste levensjaren (hij had inmiddels zijn bestuurstaak overgedragen) was Henny vooral erelid en vraagbaak voor de huidige bestuursleden van de Vriendenkring van de voormalige Westenbergkazerne.

Henny Meijerink is eind januari op 89-jarige leeftijd thuis in zijn slaap overleden.

Hij ruste in vrede.

Verdeel en heers en oefenen in het groen

Tekst: Ted van Hees

Mijn vorige stukje voor de Vaandeldrager was van daags voor de Amerikaanse verkiezingen, weet u nog: het Blauw van Biden tegen het Rood van Trump. Als ik dit schrijf is het één dag voor de verkiezingen van de Tweede Kamer, dus eerder het rustige Groen van D66 en het radicale Groen van Groen Links tegen het behoudende Blauw van de VVD of eigenlijk ook van het CDA. Het zouden de verkiezingen moeten zijn voor meer duurzaamheid, voor een groene

toekomst en omgeving, voor minder ongelijkheid en voor een sterkere en meer verantwoordelijke staat. Of dat is gelukt weten we als u dit leest. En misschien is er zelfs al een nieuw kabinet, zeer waarschijnlijk met Mark Ruttes VVD en Sigrid Kaags D66 als basis. Ik zie het zo: zoals militairen het land en het volk horen te verdedigen voor een veilige toekomst, gaan deze verkiezingen over hoe we ons nog altijd mooie groene land verdedigen en zo mogelijk in betere staat achterlaten voor de toekomst van onze kinderen en kleinkinderen. Die mooie groene plekken van ons land kennen wij als militairen – en ook ik als tijdelijke dienstplichtige militair – als geen ander.

Als het lekker weer was, betekende oefeningen in eigen land dat je soms dagenlang op de mooiste groene plekken van ons land van de natuur kon genieten. Zo zetten we voor meerdere dagen onze tentjes op aan de rand van het groene bos en de paarse hei van de Veluwe en meer precies de Harskamp; we bewaakten in het idyllische, bosrijke gebied van het Drentse Havelte een geheimzinnig object en liepen zelfs wacht met de FAL op scherp, of we volgden op de Rucphense Heide en de Wouwse Plantage met als uitvalsbasis de kazerne van de commando's in Roosendaal, een spoedcursus overleven.

Ik herinner van die laatste oefening het meeste: met strenge vorst 's nachts op pad bij een temperatuur van min 15 graden en dan met onze FAL in de slaapzak in de sneeuw om wat te slapen. Je moest niet proberen je wapen buiten je slaapzak te laten: je wapen was je immers dierbaarder dan je vriendin of vrouw, was de boodschap. Je legerkistjes hield je beter ook aan, immers op kousenvoeten is het bij een plotse actie lastig bewegen en vechten. We kregen opdracht bij een nachtelijke dropping navigerend met kompas en op de sterren te proberen weer bij de kazerne te komen. Ik dacht iets van de stand van de sterren te weten, maar onze nachtelijke zoektocht duurde toch heel wat langer dan wanneer een kundige navigator het voortouw had kunnen nemen. Een Indische sergeant-majoor onderwees ons een staaltje overleven in de natuur: hij zette zijn tanden in de nek van een kip, liet het bloed uit de strot in zijn keel lopen, vilde de kip, vertelde dat als je vanwege de militaire situatie geen vuur kon maken je die kip maar rauw moest eten, hetgeen hij ter plekke voordeed. Nee, de Rucphense Heide en de Wouwse Plantage waren een leerzaam oefengebied, maar dat het ook een prachtig natuurgebied was, daar hadden we toch minder oog voor.

Op de kazerne van de commnado's zelf stond een 21 meter hoge klimtoren. Daar hadden we bij aankomst al met enige angst in ons lijf naar gekeken. Zouden we daarop moeten klimmen, zigzaggend langs het staketsel van schuin omhooglopende buizen? Ja, dat moest. Op de dag dat we eraan moesten geloven, waren er enkele jongens in ons peloton met hoogtevrees die niet durfden. Ze scheten de bekende zeven kleuren stront. "Ik durf niet" kwam evenwel niet voor in het woordenboek van de commando die ons instrueerde: slappe hap was je of nog veel erger. Maar hoezeer we ook werden gedwongen, op het bevel die toren op te gaan, de niet-durvers probeerden het, maar na een paar meter klimmen, kreeg je hen niet verder. Met een paar man probeerden we de commando en onze eigen pelotonscommandant te overtuigen dat het geen zin had iemand met hoogtevrees die 21 meter omhoog te laten klimmen. En na veel vijven en zessen, zagen onze leidinggevenden ook in dat dwang en bevel hier niet werkte en kregen de weigeraars als 'compensatie' – anderen noemde het straf – een andere stevige klus.

De ingang van de voor velen beruchte of beroemde oude Engelbrecht van Nassaukazerne, thuishonk van het Korps Commandotroepen. Bron: NIMH

De beruchte klimtoren van het KCT, met klimmende en afdalende infanteristen tijdens de oefening Pantserstorm. Bron LFFD

Ik herinner me ook als een berg op te zien tegen die klim omhoog naar dat platform op 21 meter. Met lood in mijn schoenen zigzagde ik langs de buizen naar boven en bereikte uiteindelijk wat wankel het platform. Maar boven kwam toen de echte uitdaging. Je kreeg een touw om je beide polsen, dat over een ander touw werd gelegd dat van het platform in een enigszins hangende lijn naar de begane grond liep en jij moest dan hangend aan je polsen over dat touw naar beneden roetsjen. Ik zag dat jongens vóór mij doen en stond voor de keus (als die er al was) langs de buizenconstructie weer naar beneden te klimmen of me over te geven aan de snelle roetsj naar beneden. Ik moest toegeven dat het heerlijk was om te doen. Ik overwoog zelfs om het nog een keer te herhalen, maar dat kwam er toch niet meer van. Moest ik me schuldig voelen naar de jongens die het niet hadden gedurfd. Nee, ik moest er gewoon een beetje trots op zijn dat ik mijn eigen angst had overwonnen. En tegelijk tevreden dat we onze leiding de jongens die niet hadden gedurfd ervan hadden weten te vrijwaren. In die zin bleven we een met ons peloton van zo'n dertig man een goed samenwerkend geheel, waar verdeel en heers uiteindelijk geen vat op had.

Was het in Eefde, de eerste kazerne waar ons peloton opkwam, of al op de Westenbergkazerne in Schalkhaar? Ik bedoel de eerste dag dat we op onze kamer instructies kregen van onze pelotonscommandant, de vaandrig (helaas kan ik me zijn naam niet herinneren...). We stonden in het gelid voor onze bedden, zo'n dertig man in getal. De vaandrig zei dat degenen die een studie aan hogeschool of universiteit of het gymnasium achter de rug hadden, een stap naar voren moesten doen. Een stuk of vier jongens deden aarzelend een stap naar voren, bijna schuldbewust om zich heen kijkend. Ik was een van hen, want had na acht jaar over het gymnasium te hebben gedaan, in militaire dienst gemoeten. Ik had overwogen om dienst te weigeren en je hoorde hoe je de dienstplicht kon ontlopen door te proberen S5 te krijgen. Ik zag beide 'strategieën' niet zitten en was gewoon opgekomen voor mijn nummer.

De appelplaats van de Westenbergkazerne: YP's van 13 Painfbat GFPI opgesteld voor een oefening. Bron: Dorpsarchief Schalkhaar

Maar hoe vervelend en beschaamd voelde ik me daar met die paar andere maten voor mijn bed staan. Ik vermoed dat ik op dat moment al had aangekondigd op de Westenberg een afdeling van de soldatenvakbond VVDM op te richten. Later begreep ik dat de manier waarop de zogenaamde studiehoofden werden 'uitgelicht' iets met verdeel-en-heers te maken had. En ook mijn benoeming tot de persoonlijke ordonnans van de pelotonscommandant lag in diezelfde lijn, want zoals de vaandrig me in een onbewaakt moment toevertrouwde "dichtbij me kan ik je beter in de gaten houden". Als ik aan die momenten terugdenk, denk ik, dat deze speciale aanpak ertoe bijdroeg dat ik me nog vaster voornam me niet te laten koeioneren. Het heeft er in ieder geval niet toe geleid dat ik een speciale verantwoordelijkheid voelde om uit te blinken als soldaat. Ik zag mijn verantwoordelijkheid immers ergens anders liggen, namelijk het zo goed mogelijk vertegenwoordigen van de belangen van mijn maten naar de kazerneleiding.

Die houding heeft mijn diensttijd niet altijd even gemakkelijk gemaakt, maar me ook veel gebracht en veel geleerd, ook over mezelf. Ik werd wel voor het minste en geringste gestraft en heb daardoor heel wat weekenden op de kazerne of 'achter de wacht' doorgebracht. Ik bleek overigens al gauw niet de ideale ordonnans. Maar dat was wel het laatste waar ik mee zat.

Vrijwilliger in de schijnwerpers

Deze keer: Frans van der Meeren, al lange tijd secretaris van de VOSKNBPI en bestuurder van Stichting Steunfonds Prinses Irene en Generaal Noothoven van Goor.

Vertel eens iets over jezelf

Mijn naam is Frans van der Meeren, 01-09-1925, geboren in Bergen op Zoom, één van de vijf kinderen die mijn moeder mocht baren. Mijn jeugdige opvoeding was zonder zorgen, al hadden mijn ouders in de jaren dertig het niet gemakkelijk. Vader was, als zovelen, werkloos en moest elke dag gaan stempelen en werd in 1936 uitgezonden naar Diever (Drente) om venen te ontginnen. Toch mocht ik in 1932 naar de welpen, waar toen al, in mindere mate, ons een beetje discipline werd bijgebracht. Een heerlijke tijd; welp, verkenner enz. Jammer maar in de oorlogstijd werd de padvinderij verboden: Lord Powell, de oprichter, was nl. Engels. Wel moest ik op mijn veertiende verjaardag 1-9-1939, gaan werken om dat die enkele gulden meer die binnen kwam echt nodig was.

Mijn eerste baantje was als jongste bediende op het kantoor van de Spiritusfabriek. Post ophalen en brengen, naar het belastingkantoor, twee keer per dag, om douanepapieren in te laten klaren voor de zuivere spiritus, (98 % alcohol) voor export naar Italië.

De Tweede Wereldoorlog waar wij mee te maken kregen was niet het prettigste om mee te maken. Maar wij, zeven oud-verkenners van de padvinderij, die onafscheidelijk waren, kwamen de tijd, op onze manier, wel door. Ik zal niet uitweiden op wat voor manier, maar het was voor ons interessant. In 1942 wisselde ik van baan. Ik had ondertussen een kantoordiploma typen gehaald en volgde de cursus boekhouden. Dit bleek voldoende te zijn om op het Arbeidsbureau te Bergen op Zoom in dienst te treden op de afdeling comptabiliteit. Dit bureau had bijkantoren in Roosendaal, Steenbergen en Tholen. Op dit kantoor werkte ook Jan Borghouts, beter bekend als Peter Zuid, als algemeen bemiddelaar. Jan was in 1942 plotseling zoek.

Het gezin Van der Meeren, v.r.n.l. Ria 1923, Frans 1925, Piet 1927, Bertus 1928, zijn tweelingbroertje werd maar 16 dagen oud en Koos van 1931

Vertel eens iets over je (militaire) loopbaan

Begin december 1943, ik was 18 geworden, kwam er een oproep om mij op 3 januari 1944, te melden op de Mookerheide bij het Arbeidsdienstkamp. In 1942 was in de Staatscourant de verplichting gepubliceerd, dat 18 t/m 25-jarigen in overheidsdienst, verplicht werden om hun arbeidsdienst te vervullen. Ook toekomstige studenten van die leeftijd. Mij was daar niets van bekend. In Duitsland was het dienstplicht. Omdat ik min of meer diverse contacten had, hebben we afgewogen, ga ik, of duik ik onder, of kan ik nog aan informatie komen op een of andere manier. Het antwoord was, gaan! Ik heb mij op die datum gemeld in Mook, al zou ik echt niet weten hoe ik daar gekomen ben. Het eerste wat moest gebeuren was onze eigen kleding verwisselen in arbeidsdienstkleding, strozakken vullen en de indeling. Laten we zeggen pelotonsgewijs.

Instructie op Duitse wijze enz. alles in looppas, 06.00 uur reveille, kwartier later aantreden (januari) in korte broek en shirt en sporten. Duitse commando's en Duitse discipline. Tijd om elkander te leren kennen was er nauwelijks.

Ontsnapping uit het Arbeidsdienstkamp

Na een dag of vijf kreeg ik toch contact met twee "buurjongens": een Tilburger en een uit Rotterdam, hun namen zijn mij nooit bekend geweest. Op zondagmiddag hadden we contact met elkaar en konden we tot een afspraak komen. Vanavond, één uur na het áppel gaan we. En we hebben ongemerkt het kamp kunnen verlaten. Maar toen, moeten we links, rechts of rechtdoor?

Alle drie onbekend in Mook, gekleed in arbeidsdienstpak, zijn we op goed geluk op pad gegaan. Na uren omzwervingen in een donkere en koude nacht, 9 januari 1944, geen wegbewijzering, kwamen we voor ons gevoel bij een bewaakte brug. We hadden nog nooit van de tijgersluipgang gehoord, maar zijn toch op die manier de brug gepasseerd. Toen we verder de plaats introkken kwamen we een groot gebouw tegen wat, voor ons gevoel, iets met een klooster te maken had. Het was nog vroeg in de morgen en nog stikdonker toen we met de klopper probeerde contact te maken en dat lukte. We werden zeer vriendelijk ontvangen en moesten ons verhaaltje doen, waar zeer spontaan op gereageerd werd.

Blindeninstituut Grave en onderduiken in Keldonk

We waren beland in het blindeninstituut in Grave. Eerst warme koffie om een beetje bij te komen, verwisselen van

kleding en verder moesten we het aan hún overlaten. Er werden contacten gemaakt met Tilburg, Rotterdam en Bergen op Zoom, hoe en wat hadden wij niets mee te maken. Er werd geregeld hoe laat ik in Bergen op Zoom moest aankomen, de trein naar diverse plaatsen werd geregeld en ons werden treinkaartjes overhandigd.

De kleding die wij daar ontvingen moest later worden opgestuurd naar een bepaald adres, een adres wat wij in ons hoofd moesten opslaan. Ieder een ander. Zo ben ik dezelfde avond om ongeveer 22.30 uur in Bergen op Zoom aangekomen, waar mijn zus en iemand van de "organisatie" mij op stonden te wachten. Maar Frans was niet gek en is natuurlijk niet via de normale weg het station uitgelopen maar heeft een lange omweg gekozen. "Ik ben ook niet naar mijn ouderlijk huis gegaan, maar naar het adres van mijn meisje Isabella". Na gebruik van mijn bekend fluitsignaal, kwam na enige tijd haar vader de deur openen, op verzoek van Isabel, die dat gefluit bekend voorkwam. Na enige tijd werden ook mijn ouders gewaarschuwd. Wat gaat er nu gebeuren? Ik kon niet naar het ouderlijk huis waar in de middag al huiszoeking was verricht en ik kon ook niet bij Isabel thuis blijven. Er woonde schuin tegenover ons een weduwe met twee jonge meisjes, die hebben we uit bed gebeld en daar heb ik de eerst onderduiknacht doorgebracht. Na deze nacht werd mij in de loop van de dag al een adres toegewezen, waar ik mij moest melden en dat ging enkele dagen zo door, je kon niet te lang op een adres blijven, totdat uiteindelijk mij een vast adres werd toegewezen. Keldonk zou het worden. Ik zal niet verder uitweiden hoe mijn onderduikperiode is verlopen maart tot op heden heb ik altijd nog contact met mijn "onderduikzusjes en broertjes".

Boerderij waar Frans ondergedoken zat in Keldonk

Familie van der Heijden uit Keldonk

Onderduik ouders Van der Heijden

Bakker Driek van der Heijden

Bevrijding van Bergen op Zoom en opleiding in de Irene kazerne

Op 27 oktober 1944 werd Bergen op Zoom bevrijd door de Canadezen. Enkele dagen later werd er een bureau geopend van het Militair Gezag, op dit bureau kon je je aanmelden als oorlogsvrijwilliger. Dat heb ik, met zo veel anderen, gedaan. Afwachten en in spanning leven, wanneer komt er een oproep en waar moet je heen. In januari 1945 werd de Cort Heijligers kazerne omgedoopt tot Irene kazerne door een officier van de Prinses Irene Brigade, commandant van de aanvullingstroepen. De bedoeling was om de kazerne niet af te staan aan een of andere geallieerde eenheid.
In deze Irenekazerne is mijn training, opleiding begonnen. Zes á acht weken afzien met de kennis van de Lee Enfield, de bren en de sten en handgranaat werpen. Keuring, exercitie en dergelijke waren maar bijzaak. De spanning werd steeds groter, zouden wij toch nog de gelegenheid krijgen om ook West - en Noord Nederland mee te mogen bevrijden. Op 8 April kwam het verlossende woord, een deel van de opgeleide vrijwilligers kregen de mededeling dat zij zouden worden ingedeeld bij de Prinses Irene Brigade. Het onderdeel was ons niet bekend, maar het voelde goed aan. Rond 10 april werden we met legertrucks vervoerd richting den Bosch.

Deze oorlogsvrijwilliger werd ingedeeld bij de 1e gevechtsgroep en 1e peloton, dat gelegerd was in Engelen aan de zuidkant van de Maas. Mijn eerste taak werd de overkant bespioneren of er bewegingen waren. Ik kreeg tot mijn beschikking een veldverrekijker en een telefoon, er werd mij een plaats toegewezen onder het ingestorte dak van een kerk en daar moest ik mijn eerste uur bij de Brigade doorbrengen. Voor mij een belangrijke bijdrage. Een uur lang heb ik de kijker voor mijn ogen gehad. De volgende dagen moesten we de bevelen opvolgen die gegeven werden. Ik hoorde wel wat geruchten, maar de werkelijkheid drong niet echt tot mij door. Er waren schijnbaar verkenningen geweest, een Duitser was over komen lopen en toen liep bij mij de spanning toch wel wat op. Tot we op zondagavond 22 april overgebracht werden naar het Fort Crévecoeur, vanwaaruit wij door Britse Buffalo's (red: amfibische rupsvoertuigen, of landingsvaartuigen met rupsbanden), met geruisloze motoren, naar de noordkant van de Maas werden gebracht. Toen toch wel even een schietgebedje gepreveld want nu zou de oorlog echt beginnen. Zouden ze ons zien komen en wat dan? De laatste gevechten, op Nederlands grondgebied kunt u nalezen op de website van de Prinses Irenebrigade.

Militaire loopbaan en huwelijk met Isabel

Mijn militaire leven begint na de ontbinding van de Prinses Irene Brigade op 16 juli 1945, 6 maanden na de algehele capitulatie van Europa. Dus nog even geduld. In de maand augustus werd ik plotseling bevorderd tot korporaal en werd ik naar de mijnenschool, niet te geloven, in Bergen op Zoom, gestuurd. Mijnenkennis, boobytraps en mijnenprikken. Met deze kennis keerde ik terug bij een onderdeel wat gelegerd was in Schoonhoven. Al heel snel werd ik opnieuw bevorderd tot sergeant-instructeur en gaf ik mijn kennis door aan vrijwilligers en dienstplichtigen die naar Indonesië zouden moeten vertrekken. Ik herinner me nog de eerste, oudejaarsavond 1945-46, wachtcommandant zijn in Schoonhoven.

Ik zal u niet vermoeien bij welke onderdelen ik allemaal werd gedetacheerd, mijn eerste verplaatsing was naar de Harskamp in een tentenkamp, van waaruit ik ook aan de eerste vierdaagse na WOII heb deelgenomen. We waren, als

ik me goed herinner, met in totaal 301 militairen aanwezig. Verder ben ik gelegerd geweest in Kampen, Haarlem en niet te vergeten Bergen op Zoom, waar ik pelotonssergeant was bij het onderdeel Grenadiers.

In 1946 nog een cursus, voor onderofficieren, moeten volgen in Driebergen, waar onze welbekende Kolonel Herbrink, mijn pelotonscommandant in de Brigade, de leiding had. Op 1 april 1947 heb ik afscheid genomen van het militair zijn. Ik was ondertussen getrouwd en heb me verder gericht op het burgerlijke leven.

Frans in 1945

Trouwfoto Frans en Isabella, 30-09-1946

Loopbaan bij de groenteveiling in Bergen op Zoom

Na 1 april 1947 heb ik me opnieuw gemeld bij het arbeidsbureau, wat ondertussen een bijkantoor was geworden. De nieuwe directeur, mij onbekend, moest een plaatsje zoeken om mij opnieuw in dienst te nemen. In hetzelfde gebouw was ook het Oorlogsschadebureau gevestigd en hij vertelde mij dat daar kantoorpersoneel werd gevraagd. Ik heb de knoop doorgehakt, heb mij aangeboden en ben daar aangenomen. Na een jaar werd dit kantoor opgeheven en overgeplaatst naar Breda. Ik wilde niet mee en heb gesolliciteerd op een vacature op de groenteveiling in Bergen op Zoom en werd daar voor het seizoen aangenomen. Het zijn uiteindelijk zevenentwintig jaar geworden. De laatste veertien jaar als veilingmeester d.w.z. de chef van het buitenpersoneel, waaronder ook de keurmeesters. En ook de man die het product moest keuren, ziektes onderkennen en de bestrijding daarvan. Die kennis werd mij bijgebracht in Wageningen. Ook toen de veiling over ging op gasbewaring en er koelcellen werden gebouwd en het bewaarproces onder mijn leiding kwam, was ik weer de klos en ging opnieuw naar Wageningen waar ik een diploma als koelhuis-chef behaalde.

IN DIT NUMMER:

KRITISCH OOG

Het kritische oog van Frans op de veiling

Asperges van de veiling in Bergen op Zoom

Wat was de reden voor jou om te beginnen als vrijwilliger bij al die organisaties?

Vroeg in de jaren zestig, Isabel had in 1956, vier weken lang in het ziekenhuis gelegen vanwege struma, een te snel werkende schildklier, zonder succes, en daarom gingen we met andere zieken vijf dagen naar het Mariabedevaartsoord Banneux. Isabel vond het werk en de verzorging zo geweldig daar dat zij dat ook wel zou willen doen. Vanwege deze interesse hebben wij eerst een EHBO-cursus gevolgd en ons toen aangemeld als verzorgers. Dat is ons direct gelukt en bij het eerste triduüm, waar het bisdom Breda aan deelnam, waren wij erbij.

Omdat het werk veelzijdiger was dan wat wij er ons van hadden voorgesteld hebben wij ons aangemeld bij het Rode Kruis, met het gevolg dat ik in het bestuur van het bisdom Breda werd opgenomen en tevens voorzitter werd van de EHBO. In de daaropvolgende jaren kwamen allerlei verzoeken op mij af. Ik zat jaren in het bestuur van de Stichting Bevrijding Bergen op Zoom en werd door de Stichting Ouderen gevraagd om activiteiten op te zetten in de Zoomflat een flat met 161 woningen. Dat is gelukt.

Gevraagd voor een bestuursfunctie in het Buurt- en clubhuis ONS Bergen, wat natuurlijk weer uitliep op het voorzitterschap. In 2008 is in Bergen op Zoom de Stichting Veteranen Ontmoeting Centrum opgericht, door wie zult u zeggen? Door Frans!

Aan het werk in Banneux

Frans en Isabella in Banneux

Dertig jaar werken voor de bedevaarten naar Banneux is een verrijking geweest van ons leven.

Ik heb kort geleden afscheid genomen van Keldonk, (onderduikdorp) en Banneux, twee rode draden die ons leven hebben bepaald.

Contacten met het Regiment zou ik niet willen missen
Mijn twee bestuursfuncties die mij nog zijn gegund, zijn het secretariaat van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, een mond vol, maar voor mij zeer belangrijk (eerste vergadering die ik mocht bijwonen was op 25 januari 1993) en mijn functie bij de Stichting Steunfonds Prinses Irene en Generaal Noothoven van Goor.

Twee functies die ik zal blijven vervullen tot de laatste man van de oud-strijders, de deur zal sluiten. Mijn contacten met het Regiment zou ik, ondanks mijn leeftijd (95), niet kunnen missen. Ik ben trots op het dragen van de gouden Fusiliersspeld en de steeds terugkerende contacten met de regimentsgenoten.

Redactie: niet onvermeld mag blijven dat Frans vanwege zijn werkzaamheden voor de bedevaarten naar Banneux, door Paus Paulus II werd verrast met de pauselijke onderscheiding Pro Ecclesia en op 27 oktober 2018 tijdens het 10-jarig bestaan van het Veteranen Ontmoetings Centrum (VOC) uit handen van de burgemeester een welverdiende Koninklijke Onderscheiding mocht ontvangen voor al zijn vrijwilligerswerk.

Warme contacten met het regiment

Koninklijke Onderscheiding Frans van der Meeren

70 jaar D-Day, ontmoeting met koning en koningin

Bataljonsnieuws

Bataljonsstaf

Nieuwsflitsen

Het bataljon en het Regiment zijn in de afgelopen periode over de hele wereld vertegenwoordigd geweest tijdens oefeningen en missies. In deze rubriek vindt u een 'flits' van de activiteiten van het bataljon.

De 'Tijgers' op oefening in Oostenrijk en op missie in Irak

Van de lente is nog niets te merken in Oostenrijk, alles ligt bedolven onder een dik pak sneeuw. Ideale omstandigheden voor de wintertraining van de Alfa Compagnie. In Wattens leren ze optreden in onoverzichtelijk terrein en bij koud weer. Dit vraagt andere vaardigheden van onze Fuseliers. Daarom trainen we om wereldwijd inzetbaar te zijn onder diverse omstandigheden.

Tussen de 'normale' beveiligingstaken door is er in Irak ook tijd voor ontspanning! Engelse, Duitse en Nederlandse mi-

Irak

Oostenrijk

litairen deden mee aan een internationale sportwedstrijd. Eén van de Nederlandse teams, bestaand uit Fuseliers, heeft de sportwedstrijd gewonnen. Nog meer goed nieuws, 3 militairen van het team hebben een USA coin ontvangen voor hun inzet tijdens de CBMI missie.

GV Themaconferentie Krijgerschap

In Beukbergen werd de eerste GV themaconferentie over krijgerschap gehouden, onder leiding van Humanistisch geestelijk verzorgers Jeffrey Schwerzel en Leendert de Die. Tijdens de conferentie werd nagedacht en gesproken over krijgerschap. Wat valt er te leren van de oude tradities van krijgerschap? Zo kwamen onder meer het stoïcisme en de samurai ter sprake.

De conferentie werd georganiseerd door geestelijk verzorgers met medewerking van ervaringsdeskundigen vanuit operationele eenheden, Kapitein Gert en Eerste Luitenant Owan. Overste Erik Brakert, Hoofd Bureau Vorming, gaf een indrukwekkende lezing over zijn persoonlijke ervaringen in Uruzgan en in Nederland.

Deelnemers aan de conferentie werden inhoudelijk gevoed en gingen met elkaar in gesprek over wat krijgerschap voor hen betekent. Door te reflecteren op hun eigen krijgerschap verkregen zij nieuwe inzichten en inspiratie om hun rol als leider binnen Defensie vorm te geven.

Stemmen als militair op missie

Op 17 maart waren de Tweede Kamer verkiezingen. Iedere Nederlander heeft de gelegenheid om gebruik te maken van zijn of haar democratisch recht om te stemmen. Maar hoe stemmen militairen als ze op inzet in het buitenland zijn?

Dat kan via onderhandse volmacht door iemand te machtigen als de kiezerspas al voor vertrek is ontvangen, via schriftelijke volmacht of per brief. De militairen die voor de enhanced Forward Presence missie in Litouwen verblijven, konden twee weken eerder al stemmen. Niet in stemhokjes maar in stemkasten!

Op oefening in de kou in Litouwen

Terwijl we in Nederland van de eerste zonnestralen genieten, is Litouwen nog bedekt onder een dikke laag sneeuw. Het Bravo Team is twee weken op oefening geweest. Ter voorbereiding hebben de mannen en vrouwen het werken en verblijven in koude omstandigheden getraind in de week voor de oefening. Tijdens de oefening hebben ze dit in groter verband met een tactisch scenario in de praktijk gebracht.

Op 'SOB' in Corona tijd

De Charlie compagnie is een week op schietoefening in Duitsland geweest. Echter met de huidige maatregelen ging dit niet als 'normaal'. Voor vertrek naar Duitsland moesten de Fuseliers een week lang in quarantaine in een hotel in Eindhoven. Na een negatieve testuitslag mochten ze richting Duitsland. Hier hebben ze een week lang niveau-2 skills en drills beoefend.

Terug naar de basis

De Delta 'Springbokken' Compagnie oefende twee weken in de omgeving van Marnewaard, dit doen ze zowel op het oefenterrein, als in de strook in de omliggende dorpen. In de eerste oefening na hun uitzending naar Afghanistan gaan ze terug naar de basis. Dit betekent, camoufleren, verplaat-

singen over grote afstanden en bij duister met de Fenneks. Tevens beoefenden ze het basisoptreden samen met nieuw ingestroomd personeel.

Het verkenningspeloton oefent met hun nieuwe verkenningsboten, deze zijn terug van weggeweest. De mortiergroep oefent specifiek in de strook om stellingen in verstedelijkt gebied te betrekken. Aanstaande woensdag sluiten ze de oefening af met een scenario waar alles van de afgelopen weken samenkomt.

Fuselier Anton gaat voor Guiness World Record

In april gaat oud-Fuselier Anton 2600 kilometer op zijn blote voeten lopen om het Guinness World Record te verbreken. Anton is zijn 10-jarige militaire carrière begonnen bij het 17e en met ons bataljon uitgezonden geweest naar Afghanistan. Anno 2021 woont Anton in Australië en werkt hij in de bouw. Daarnaast zet hij zich graag in voor goede doelen. Zo liep hij in 2019 op zijn blote voeten naar het Everest Base Camp voor de inheemse volken en wildlife in de Himalaya's.

In april gaat hij de uitdaging aan om 2600 km te lopen voor een nieuw goed doel, men's mental health. Voor Nederlandse begrippen is dit van Amsterdam naar Marokko. Met deze 'wandeling' wil hij de mentale gezondheid van mannen onder de aandacht brengen en hier geld voor inzamelen. Wil je Anton steunen en zijn tocht van Cairns naar Sydney volgen?

Doneer nu via: www.thebarefootdutchman.com

A "Tijger" Compagnie

Task Force Geronimo

Tekst door: Tweede Luitenant der Fuseliers Daan

Vanuit de A 'Tijger' Compagnie van 17 GFPI is één peloton geformeerd en onder bevel gesteld en uitgezonden met de C 'Eagle' Compagnie van 42 BLJ. Wij zouden de eerste rotatie zijn van CBMI Force Protection van Erbil Airbase (EAB) gelegen in Irak (red: CBMI: Capacity Building Mission Iraq). Als pelotonscommandant heb ik het genot dit pelo-

ton (eenheid 6) aan te mogen sturen. Een taakvolwassen en professionele eenheid die anderhalf jaar geleden nog in Litouwen is geweest. Daar zijn zij door een intensief oefenprogramma gevormd en gehard. Maar waar de mannen en vrouw van eenheid 6 voornamelijk getraind waren in het offensief en defensief gevecht, stond er nu een andere uitdaging voor de boeg, namelijk de Force Protection van een luchthaven. Vanuit de EAB vindt een groot deel van de luchtaanvallen plaats op doelen van IS, zowel in Irak als in Syrië. Zoals eerder gezegd zijn we de eerste rotatie en dat heeft zo zijn charmes en complicaties. Zo was het voor ons nog niet geheel duidelijk wat nu onze taakstelling ging zijn, waar we gelegerd zouden worden en wat voor middelen er nu daadwerkelijk benodigd zouden zijn. Wel was het duidelijk dat we onder een Amerikaans bataljon zouden vallen en dat die zeer blij waren met onze komst. Een schone taak voor de Tijgers en Eagles om te pionieren.

4 januari 2021 was het dan zover. Het voordetachement zou voor 14 dagen in quarantaine gaan voordat zij op 18 januari zouden invliegen. Het noodlot sloeg echter toe: wegens uiteenlopende redenen was het niet mogelijk om het voordetachement als eerste in Irak te krijgen. De eerste vereniging die het land van Irak bereikte waren 75 man van de gevechtspelotons. Hiervan ook 10 Fuseliers. Het voordetachement mocht na vier weken ook eindelijk het Walland Sacre Kamp (quarantainelocatie) verlaten, nadat zij natuurlijk het winkeltje waar je gratis snickers en chips kon pakken volledig hadden leeggeroofd. Op 29 januari landden ook zij gezamenlijk met de overige Fuseliers op Erbil Airbase.

Na anderhalve week te hebben vertoefd in een transitiekamp konden we eindelijk naar onze definitieve thuisbasis; kamp Bulldog. Aan de naam kunnen we helaas niks doen, maar de faciliteiten zijn uitermate goed. Ruime slaaptenten en containers voor sanitair, wasmachines en drogers. Het gehele kamp is omheind met een muur en wordt afgesloten door poorten. Daarnaast staan op het kamp nog een aantal shelters voor mogelijk indirect vuur. Hier hoefden we helaas niet lang op te wachten.

15 februari 21:23 lokale tijd, het alarm gaat af en de kreet INCOMING, INCOMING, INCOMING volgt. Iedereen dacht dat het ging om wederom een oefening. Dus de meesten, onder wie ikzelf, haastten ons naar de shelters in plaats van direct op de grond te gaan liggen. Kort daarop volgde de inslagen. Klappers die erg lijken op de 81mm mortieren die je ook hoort vallen als je op het Artillerie Schietkamp staat.

De onrust in de shelters slaat toe,‘ dit is gewoon echt’,‘zijn we compleet’,‘wie missen we’,‘waren die niet net gaan rennen naar de Patriots’. Als pelotonscommandant wilde ik zo snel mogelijk inzicht krijgen in waar mijn personeel was. Daarnaast hadden wij ook gewoon nog ons werk te doen. De mannen en vrouwen in de shelters zaten vol adrenaline. Benen die zwabberden, haastig grijpen naar een sigaret en luidruchtig met elkaar discussiëren. Al snel werd duidelijk dat de 107 mm rakketten niet ver weg waren gevallen. Een grote brand ontstond zo’n 200 m van ons kamp. Nadat de schade was opgemaakt kon geconcludeerd worden dat wij als compagnie er goed vanaf zijn gekomen in tegenstelling tot een ander kamp op de base. Voor ons was er geen tijd om bij te komen. Wij hebben namelijk de verantwoordelijkheid over de beveiliging en bewaking van de EAB. Dat stopt niet na het vallen van indirect vuur. Dus de uren daarna pakte we als compagnie de draad weer op, maar wel met in ons achterhoofd dat dit mogelijk niet de laatste keer zou zijn. Dit had wel tot gevolg dat we andere zaken zoals het haastig willen laten aanleggen van een zonneweide in perspectief kon worden geplaatst.

Daarnaast stond voor ons een buitenkansje op het programma. We gingen een dag schieten op schietbaan Mando. Dit gaf ons de mogelijkheid om de EAB te verlaten. Iets waar de meeste Fuseliers wel naar uitkeken. En onze hoge verwachtingen werden niet teleurgesteld. Waar je denkt een welvarende stad in te rijden blijkt niets minder waar. De hoge gebouwen zijn nagenoeg allemaal niet afgemaakt, de winkels aan weerszijden zijn in zeer slechte staat en bij

de grote markt iets buiten het centrum, schrik je van de staat waarin groenten, fruit en vlees wordt verkocht. Auto's rijden kris kras door elkaar en risicomijdend rijgedrag is iets waar de Koerden geen kaas van gegeten hebben. Na zo'n 20 minuutjes rijden komen we aan op Mando. Een schietbaan met een omvang van 150 vierkante meter en een natuurlijke heuvel als kogelvanger. Hier kwam de plaatselijke herder zo eens in het uur als bewegend doel in het voorterrein tevoorschijn. Helaas moesten we de schietdag na een paar uur afbreken doordat de wind draaide wat ervoor zorgde dat we vergiftigd werden door de staalfabriek die zich achter het terrein bevindt. Naast de fabriek ligt een voetbalveldje waar de lokale kinderen gewoon verder gingen met spelen zonder dat ze last leken te hebben van de chemische lucht die uit de fabriek kwam. Dit heeft eens te meer het besef het gegeven waarom we hier zijn. We zijn hier omdat niet iedereen het zo goed heeft zoals wij het in Nederland hebben!

Al met al gaat het goed met de gehele compagnie en zijn we trots en blij dat wij zowel het 17e GFPI als 42 BLJ mogen vertegenwoordigen in Irak.

Volo et Valeo

B "Eagle" Compagnie

De eerste periode in Litouwen – Bravo Team

Tekst: Tweede Luitenant der Fuseliers Flip

De rotatie eFP 2021-1 (enhanced Forward Presence) startte voor het Bravo Team in twee verschillende groepen. De eerste groep, het voordetachement genoemd, vertrok op 6 januari 2021 vanuit Oirschot naar Huis ter Heide ten behoeve van een verplichte quarantaineperiode. De quarantaine was verplicht zodat iedereen die negatief getest was in dezelfde Coronavrije bubbel kon werken. Na twee weken van quarantaine vertrok het voordetachement op 20 januari 2021 richting Litouwen.

De tweede groep, het hoofddetachement genoemd, ging op 21 januari 2021 in quarantaine en vertrok op 4 februari 2021 naar Litouwen.

Aangekomen in Litouwen heeft het voordetachement zorg gedragen voor een HOTO (Hand Over Take Over) met de toen zittende eenheid, het inrichten van het legeringsgebouw op de kazerne in Rukla, het ontladen van al het materieel in de haven van Klaipeda en het verkennen van verschillende oefenterreinen.

Na aankomst van het hoofddetachement is er een aantal dagen ingeruimd om te acclimatiseren. Tijdens deze dagen kon iedereen zijn kamer inrichten, konden de plaatsvervangende commandanten uit het voordetachement de commandanten van het hoofddetachement inlichten en is er een rondleiding over de kazerne geweest.

De eerste twee weken dat het Bravo Team volledig aanwezig was is er gestart met het inschieten van de wapens en zijn er praktijkoefendagen geweest in voorbereiding op de eerste veldweek. De omstandigheden waren anders dan in Nederland. Met temperaturen ver onder het vriespunt was het niet altijd even makkelijk schieten of bivakkeren.

Tijdens de eerste veldweek stond het omgaan met de koude omstandigheden centraal. Locatie was het oord Kazla Ruda. Niet alleen het leven met de kou kwam aan bod, maar ook het overleven in de kou. Zo hebben Belgische instructeurs een demonstratie gegeven in het slachten van een kip. Daarnaast werd deze Cold Weather Exercise door de vierhoek in een tactisch jasje gehuld. Naast het maken van noodonderkomens werd er ook een tactisch scenario opgestart. Op deze manier werd er gewerkt in de operationele context.

Aansluitend aan deze oefenweek was er kort tijd voor onderhoud alvorens aan te vangen met de eerste tactische

oefening. De oefening werd gehouden op het oefenterrein naast Rukla, genaamd Gaizunai. Tijdens deze oefening stond het inrichten van een verdediging centraal. Waar we als Bravo Team al lange tijd op trainen is het integreren van Vuursteun en Genie in combinatie met de manoeuvre van de Infanterie. Deze integratie stond ook nu weer centraal om de tegenstander meerdere problemen te bieden. Vooral op de niveau's 3 en 4 zijn hier veel leerpunten naar voren gekomen.

Om deze oefening realistisch te maken was er oefenvijand geregeld. Anders dan de Amarok met rood-wit lint kwamen er nu een Duitse gemechaniseerde compagnie, ondersteund met vier tanks en een gemotoriseerde Belgische compagnie, voorwaarts.

Komende week staat weer onderhoud op de planning en oefenen we op de schietbaan voor het Optreden Verstedelijkt Gebied (OVG). Volgende week gaan we naar Pabrade. In Pabrade gaan wij het OVG oefenen en wordt er met scherp geschoten in het shoothouse.

Daarnaast start er een samenwerking op met de Noren. Zo gaan er gezamenlijk loopgraven worden gezuiverd, wordt er gezamenlijk een bruggenhoofd gecreëerd en zijn wij oefenvijand voor de Noren. Al met al belooft dit een mooie week te worden.

C "Beren" Compagnie

Expertiseweek prestatiegedrag

Tekst: Sergeant Jan, Jr OO B&B junior Onderofficier Beheer & Bedrijfsvoering

Een cursus over prestatiegedrag. Wat moet ik hier nu bij denken vroeg ik mezelf af. Iets over fysiek fitheid of misschien wel gedragingen: ik had geen idee, maar ach daar kom ik vanzelf achter, dacht ik bij mezelf.

En zo was maandagochtend de start van de cursus. We zaten in het gebouw Congleton en begonnen met een voorstelronde. Wie ben je, wat is je functie, waar denk jij goed in te zijn en waar liggen je verbeterpunten. Zo leer je elkaar vrij snel kennen en kom je er al snel achter dat je in een vrij divers gezelschap zit. Een CSM, SMOD, 5 PC'en, een mental coach en ikzelf een Alfa. Met het cursusboek voor de neus duiken we gelijk de stof in, Mindset: wat is dat nou eigenlijk. Mindset is veel meer dan wat ik eerst had verwacht, Mindset komt voor uit hoe jij bent opgegroeid, waar je interesses liggen, hoe je met kritiek omgaat, of je kan spiegelen en nog een hoop andere aspecten. Uiteindelijk gaat het erom: ben je ergens fixed in, denk je ach ik kan dat toch niet, dus zal ik het ook nooit kunnen leren of ben je growth, misschien kan ik het nu niet, maar met vallen en opstaan kan ik het wel leren.

Een ander onderwerp was stress, iets waar militairen vaak mee te maken krijgen. In een actie, misschien wel op de werkvloer, of onbewust ook thuis. Waar komt stress nou vandaan, hoe reageert je lichaam hier nu op en hoe kun je je stress verlagen. Als een situatie zich voor doet, of door je eigen gedachtes en emoties reageert je lichaam daar op. Dit doet het door de hormonen adrenaline en cortisol aan te maken, iets wat op de korte termijn heel effectief is. Echter

is langdurige stress niet goed voor het lichaam, adrenaline is al vrij snel uit je lichaam en de cortisol blijft aangemaakt worden. Je nek en rug gaan op slot staan en dit kan zelfs leiden tot een overspanning (burn-out). In de expertiseweek kregen we tools aangereikt om dit onder controle te krijgen zoals bijvoorbeeld tactical breathing. U denkt vast: "hoe gaat ademhalen nou mijn stress verlagen?" en zo dacht ik er ook eerst over. Echter door een diepe buikademing kun je daadwerkelijk je spanningsboog verlagen. Dit bleek toen we aan een computer gekoppeld werden die liet zien wat je lichaam doet tijdens tactical breathing. Tevens hebben we dit ook toegepast op de klimtoren, twee balken gammel aan elkaar geknoopt aan een uiteinde op tien meter hoogte. Ja, loop maar naar het einde van de balken en tik de uiteindes maar aan. Makkelijker gezegd dan gedaan, de balken zo wankel als maar zijn kan en op een gegeven moment beginnen je benen ook te trillen als een malle. Dan zegt de instructeur: "pas eens tactical breathing toe en luister naar je ademhaling". Waar je eerst goed aan het trillen was sta je een paar seconden later standvastig op twee gammele balken op tien hoog en denk je bij jezelf: "het werkt echt"!

Ook een interessant onderwerp was aandachtcontrole: wat zijn nu afleidingen en hoe kun je terug komen in je taak. Zeer leerzaam om er achter te komen waar je vaak zit met je aandacht en hoe je deze terug kunt krijgen bij je taak, om zo het beste resultaat te behalen. 2/3 deel van alle fouten gebeurt namelijk omdat iemand er met zijn aandacht niet bij is.

Al met al een zeer educatieve week, waarin ik en ik denk ook mijn collega's, veel hebben geleerd. Een week die ik zeer zeker zou aanraden bij mijn collega's, dit omdat er veel aspecten in zitten die in ons vakgebied aan de orde komen.

Opleiden en trainen in functieklassen

Na het behalen van de MFO is de C 'Beren' Compagnie in week 4 naar het ISK gegaan. Het is voor het eerst dat het nieuwe personeel in de organieke functies zal gaan werken. Het doel van deze week was daarom om kennis en ervaring op te doen binnen het eigen vakgebied. In totaal zijn er 6 verschillende functieklassen gevormd.

1. 40MM-schutters
2. Infanterie-pionier
3. MAG-schutters
4. Pantserfaust-3 schutters
5. Voertuigploegen
6. Plaatsvervangers

40mm-schutters

Tekst door: Fuselier Jairo en Fuselier Dirk

De donderdag ochtend van week 3 begon met algemene lessen over de 40MM (granaatwerper). Sergeant der Eerste Klasse Mol gaf ons een hand-out over de 40MM en begon daarna zijn presentatie over de veiligheidsmaatregelen van de 40MM. Aansluitend kregen we les in de wapenhandelingen, het laden, ontladen, richten en de controle werking.

Over de vragen die de groep stelde moesten we eerst zelf nadenken voordat de sergeant het antwoord gaf. Hierdoor werd je zelf aan het denken gezet en kon iedereen gefocust blijven.

In de middag kregen we de tijd om zelfstandig de behandelde wapenhandelingen te beoefenen. Persoonlijk vond ik dit zeer fijn, hierdoor kon ik de opgedane kennis direct toepassen in de praktijk.

Op de vrijdag hadden we 's ochtends nog een moment om zelf te oefenen met de 40MM. Vervolgens werden we afgetoetst door Sergeant Bikker. Door de vele verschillende handelingen heb ik de eerste test niet gehaald. Tijdens de herkansing van de test ging het echter wel goed. De volgende stap was dat we in week 4 gingen schieten op de baan.

In week 4 op het ISK was het de bedoeling dat alle 40MM schutters geoefend schutter zouden worden. Echter door omstandigheden is dit helaas niet gelukt. Als alternatief hebben we de eerste 2 dagen geschoten met de Colt. Het doel was om te wennen aan ons wapen. Het is namelijk voor het eerst dat we hebben geschoten met een underslung op ons persoonlijk wapen. Al met al heeft de baanorganisatie een mooi programma weten neer te zetten.

Infanterie-pionier

Tekst door: Fuselier Dirk

Op woensdag zijn de pioniers aan de slag gegaan met kaart/kompas lessen. De les bestond voor een groot gedeelte uit herhaling, maar we hebben ook nieuwe tips en tricks geleerd om het kaartlezen en navigeren makkelijker te maken. Aan het einde van de dag hebben we les gekregen in de GPS DAGR. Op vrijdag gingen we het geleerde in de praktijk brengen. In drietallen hebben we de opdracht gekregen om een route te lopen op de kaart, middels RACR en een routeschets. Tijdens deze praktijkles kwamen alle lessen die we op de woensdag hebben gehad weer aan bod. Al met al was het een leerzame week voor de functieklas 40MM en infanterie pionier.

MAG-schutters

Tekst door: Fuselier Fabian

Op donderdag 21-01 zijn we begonnen aan de functieklas MAG. De eerste stap was de theorieles in het lokaal waar we informatie kregen over de veiligheidsregels, de afkomst van het wapen en de benamingen van de onderdelen. Later op de dag zijn we naar de wapenkamer gegaan en hebben we wapenhandelingen beoefend. Op vrijdag 22-01 hebben we de eerder opgedane kennis toegepast in de KKW SIM. Op deze dag hebben we de basismodule allemaal afgerond. Op maandag 25-01 zijn we per bus richting het ISK in Harskamp gereden. Toen we aankwamen zijn we rechtstreeks weer de simulator ingegaan om alle resterende oefeningen af te ronden. 's Avonds hadden we nog een korte les over onderhoud en de werking van het wapen. Op dinsdag 26-01

zijn we voor het eerst de schietbaan opgegaan met de MAG. De oefeningen werden in een hoger tempo dan verwacht gehaald en zo konden we alvast vooruit werken met de modules. We zijn die dag allemaal basisschutter geworden. Op woensdag 27-01 hebben we op lange afstand geschoten. Dit was erg moeilijk en de weersomstandigheden zaten ook niet helemaal mee. Ondanks dat gingen we weer redelijk snel door de module heen en konden we daardoor in de middag nog naar een andere baan om op bewegende doelen te schieten. In de avonduren hebben we op het sportveld een aantal dry runs gemaakt om de volgende dag springend voorwaarts te gaan. Op donderdag 28-02 zijn we springend voorwaarts gegaan, eerst maakte we nog een dry run op de baan, om voor de laatste keer te oefenen. Daarna gingen we met scherp.

Ik vond dit persoonlijk een fijne manier van leren. Er zat namelijk een mooie opbouw in het programma van de gehele week. Het doel was eigenlijk om alleen basisschutter te worden, maar omdat we zo snel door de modules gingen zijn we nu geoefend schutter. De enige oefeningen die we nog moeten schieten zijn de oefeningen bij verminderd zicht. Het MAG schieten zelf was erg leuk om te doen. Ik kijk terug op een positieve week.

Pantserfaust-3

Tekst door: Fuselier Danny

Toen we op maandagochtend aankwamen zijn we meteen naar de SIM gegaan om de basismodules te schieten. Dit hebben we tot in de avond gedaan omdat het toch wel lastig bleek te zijn. Op dinsdag zijn we ook de SIM in geweest. Weliswaar iets korter dan de dag ervoor, maar toch tot 16.00 uur. Dit keer hebben we de moeilijkere modules geschoten zoals berg op en af, diagonaal, naderend en een wegrijdend voertuig. Dit vond ik persoonlijk leuker omdat het beter ging, maar na twee dagen SIM wilde iedereen wel gewoon graag de schietbaan op.

Woensdag zijn we de schietbaan opgegaan. We hebben eerst de hele ochtend handelingen gedaan. Deze moesten we goed onder de knie hebben omdat we met sub-kaliber gingen schieten. Die handelingen zijn net wat lastiger dan met een heat of blauwkop. Op de schietbaan begonnen we met de modules die we maandag in de SIM hadden geschoten. Bij iedereen was er resultaat te zien dus dat was wel mooi. Het wachten viel ook mee en alles bij elkaar was het een effectieve schietdag.

Donderdag zijn we vroeg de schietbaan opgegaan. De tien 'volgens de instructeurs' beste schutters mochten na de oefeningen een blauwkop schieten. Gaaf om te zien, maar ik weet zeker dat het nóg leuker is als je er zelf mee mag schieten.

In de middag hadden we een les radio van de Korporaal Van Zandvoort gekregen. Vooral fijn dat we instructiekaarten kregen die we altijd op de man mee kunnen nemen. Ook hebben we de basisdingen herhaald en kunnen we de radio gereed maken. Vrijdag stond in het teken van onderhoud. In de ochtend inspectie op de legering. Later op de ochtend vertrokken we weer richting Oirschot om daar vervolgens verder te gaan met onderhoud.
Al met al vond ik het een leerzame week waarin je bij iedereen een duidelijke stijgende lijn zag van maandag tot en met donderdag.

Voertuigploegen

Tekst door: Fuselier Aileen

Allereerst hebben we het gidsen opgepakt, wat overigens lastiger is dan het lijkt. Vervolgens hebben we het gehad over hoe je de BOXER gereed moet maken voordat je mag gaan rijden. Wanneer dit gedaan was hebben we veel gereden in het veld. Tijdens deze verplaatsingen konden we meekijken met de chauffeur en de boorschutter. Het voordeel hiervan is dat we als boorschutter een goed beeld kregen van waar de chauffeur zich mee bezig houdt tijdens het rijden. Bijvoorbeeld het rijden in sporen, bochten aansnijden, wanneer inzetten spares, e.d. De chauffeur heeft ons de verschillende smaken van verplaatsen, met een of meerdere voertuigen, globaal laten zien. Ook hebben we meegekeken en geluisterd met de boordschutter. Zo is duidelijk geworden hoe je moet communiceren met je chauffeur, hoe je je boordwapen gebruikt en wat het RCWS-systeem allemaal kan. Onder leiding van de ODB hebben we ook VEM & VAM toegepast. Dit waren ook leuke lessen. Ze hebben ons veel zelf laten doen na duidelijke uitleg. De chauffeurs reden de voertuigen vast in de modder en wij gidsten het andere voertuig erheen om hem er vervolgens aan te haken en eruit te trekken. Dit heeft iedereen een keer gedaan. Dit vond ik een toffe klus. De laatste dag van de week stond vooral in het teken van onderhoud. Het afspuiten, controleren en de roze lijsten doornemen. Ik vond het een leuke en leerzame week. Dit motiveerde mij en ik ben er erg enthousiast door geworden. Het enige wat me nu nog te wachten staat is het krijgen van de cursus RCWS.

Plaatsvervangers

Tekst door: Korporaal Joey

Tijdens de ISK functieweek zijn alle plaatsvervangers onder leiding van de CSM, de SMO en de C1 samen gekomen om samen te sparren over wat onze functie nou eigenlijk inhoudt. We kregen verschillende opdrachten die ons een beter beeld gaven over onze functie. Hierbij kun je denken aan hoe de plaatsvervanger aan de slag kan met een waarschuwingsbevel. Waar we vervolgens mee aan de slag gingen met het maken van een woord-web met in het midden 'de plaatsvervanger'. Al gauw kwamen we tot de conclusie dat onze hoofdtaak knokken is. Maar bij een plaatsvervanger komen er naast deze hoofdtaak nog een hoop andere taken kijken. Denk hierbij aan verantwoordelijk voor groepsmateriaal, lessen geven en zorgen dat je mannen hun niveau 1 goed op peil houden. Als plaatsvervangers zijn we in deze week een heel stuk wijzer geworden over onze rol binnen de groep. Zeker omdat je nu van meerdere jongens hun ervaringen kon horen en hier tips en tools uit kan halen. Het was dus een leerzame week voor de meeste jongens die deze functie pas sinds een paar weken draaien.

Van oude naar nieuwe legering

Tekst door: Korporaals der Fuseliers Tom, Danny en Marco

De oude legering was erg aan vervanging toe. Keukenkastjes vielen van ellende uit elkaar. Er stonden banken in de woonkamers die van thuis waren meegenomen als oude afdankertjes. De slaapkamers vingen heel veel stof van het plafond waardoor, na het schoonmaken, erop gerekend kon worden dat er de volgende dag weer overal stof op was gevallen. Daarnaast waren de gangen gedateerd door de bruine tegels en gele bakstenen muren met bruine plinten. Ook het werken met één keukenpitje met twee verwarmingselementen voor ongeveer 20 personen was niet te doen.

Desondanks zagen veel binnenslapers een beetje op tegen de (tijdelijke) verhuizing naar het gerenoveerde slaapgebouw van de Acie. Er moesten dan namelijk veel spullen versleept worden in plunjebalen, 60-liters en andere tassen. Ook werd duidelijk dat er veel spullen niet mee mochten naar de nieuwe legering, waardoor er veel weggegooid of afgevoerd moest worden. Al dit werk werd uiteindelijk beloond met de gerenoveerde kamers.

Toen wij op de nieuwe legering aankwamen, hebben wij natuurlijk meteen een inspectie gedaan van de kamers, de keuken en de woonkamer. Stiekem hadden wij al wat foto's gezien van andere eenheden waarbij de legeringen al gerenoveerd waren. Hierdoor herkenden wij o.a. de nieuwe bedden. Veel jongens hadden dit soort bedden al gehad in Curaçao. Deze nieuwe bedden liggen een stuk beter dan het oudere bed.

Daarnaast hebben de kamers veel nieuwe spullen. Zo zijn de kasten nieuw, maar staat er ook een bureau met kastjes, een boxspring, een koelkast, nieuwe badkamermeubels, een nieuwe douche, een nieuwe wc, een nieuwe plafond en een nieuwe vloer.

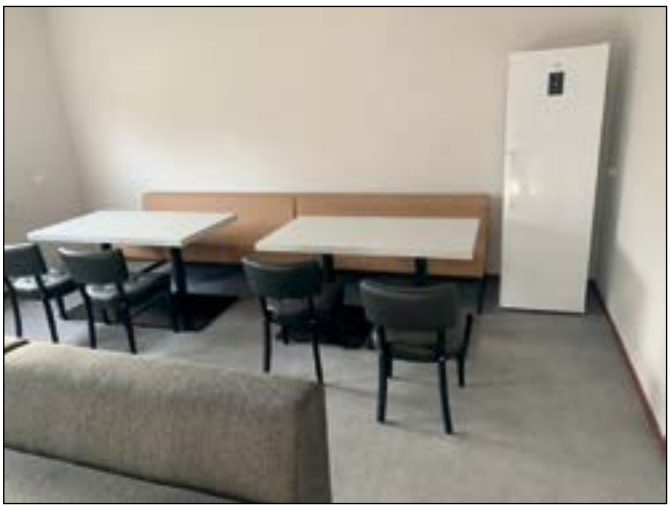

De overige ruimtes zijn ook een grote verbetering ten opzichte van de oude legering. Zo is de keuken bijvoorbeeld uitgerust met een inductieplaat voor vier pannen met mooie nieuwe besteklades en kasten, vier tafels, een lange lederen bank en veel nieuwe stoelen en dimlicht. Gelukkig is er ook nog een koelkast en een aparte vriezer, aangezien er geen vriesvak zit in de koelkasten van de slaapkamers. Ook de woonkamer is goed uitgerust met een smart-tv, twee grote banken, enkele tafels en een grote koelkast. De gangen zijn opnieuw geschilderd in de kleuren blauw-wit en ziet er allemaal een stuk frisser uit.

Het enige nadeel van de nieuwe legering is dat er toch wat kastruimte ontbreekt op de kamers zelf voor al de overige PGU die wij hebben. Dit word echter gecompenseerd met een ruimte vol met kasten elders op de kazerne. Voor de binnenslapers is dit alleen nog lastig te combineren.

Al met al maakt de nieuwe legering het leven op de kazerne dus een stuk aangenamer.

FINEX MFO 5: VICTORIOUS TEDDY

Tekst door: Vaandrig Jasper

Beste lezer,

Sinds de eerste week van december ben ik werkzaam bij 17 Charlie 'Beren' Compagnie in afwachting op mijn VTO Infanterie die 1 maart zal starten. Een unieke kans om alvast werkervaring op te doen binnen een parate eenheid voordat ik zelf aan de slag zal gaan als pelotonscommandant. De FINEX: VICTORIOUS TEDDY was voor mij een geslaagde week om zowel achter de schermen te ondersteunen, als in het veld met de toekomstige Fuseliers voorwaarts te gaan. Het zwaartepunt van de eindoefening lag in het weekend daarvoor. Uit voorzorg was heel eenheid 5 dat weekend door de Corona-teststraat gereden, waardoor de maandag daarop pas de sterkte van het peloton bekend zou worden. Eenheid 5 kon haar eindoefening starten met zes man. De rest van eenheid 5, inclusief kaderleden, was nog steeds in afwachting van de testuitslagen. Hierdoor kreeg ik de kans om als tactisch groepscommandant de eindoefening te starten met zes krijgers van eenheid 5.

Op de maandagmiddag voerde wij een gevechtspatrouille uit op de Weerterheide, die naar mijn indruk erg goed was opgezet. De gevechtspatrouille bevatte verschillende offensieve acties, wat door de toekomstige Fuseliers als "mooi werk" en "lekker rammen" werden omschreven. Het schuilbivak dat na de patrouille werd betrokken, vonden ze iets minder mooi vanwege een acht uur durende regenbui. Gelukkig konden ze even warm worden tijdens de verplaatsing na een stil alarm. Ondanks Corona die het merendeel van eenheid 5 tijdelijk thuishield, was de eerste dag van de eindoefening alsnog geslaagd.

Op de woensdag was eenheid 5 vrijwel weer op volledige sterkte. En dat was maar goed ook, aangezien we toch echt iedere schutter nodig hadden voor de pelotonsactie op de donderdag. Voor aanvang van die pelotonsactie gingen we te water en moest er geroeid worden. Voor sommigen was dit mentaal gezien een fijne afwisseling, de ander vroeg zich juist alleen maar af hoelang ze zouden gaan roeien die dag. Onzekerheden over de roeiafstand die ons te wachten stond, werden snel over boord gegooid nadat de mannen uit eigen initiatief een roeiwedstrijd aangingen met de tweede boot achter ons, die ook achter ons bleef…

Na het aanmeren volgde een mars richting een patrouillebasis. Tijdens deze mars werd er veel gevraagd van het fysieke en mentale kunnen van de mannen. Met de Korporaal Groenen voorop en de Korporaal Beltman en ikzelf in de flanken, tikte de mannen de kilometers één voor één weg en konden zij in de patrouillebasis welverdiend recupereren. Vanuit de patrouillebasis werd de pelotonsaanval op de PIROC-hut gestart. In de vuurbasis genoot ik van een overweldigende vuuropening die als symbolische afsluiting diende van de FINEX: VICTORIOUS TEDDY.

Tijdens deze eindoefening en de weken daarvoor, heb ik 17 Charlie 'Beren' Compagnie als een gastvrije club ervaren die door hard werken een duidelijk doel voor ogen heeft. Na het afronden van mijn VTO Infanterie kom ik graag mijn startfunctie draaien bij het 17 PAINFBAT GFPI. In dat geval ben ik aan het einde van dit jaar weer te zien in Oirschot!

D "Springbok" Compagnie

Basic Springbok

Tekst door: Fuselier der eerste Klasse Matthijs

Week 9 en 10 is een deel van ons peloton (verkenningspeloton) met de rest van de D Compagnie naar Marnewaard geweest om daar te oefenen. De eerste maandag zijn we door middel van een roadmove naar de Willem Lodewijk van Nassaukazerne verplaatst. De eerste week van de oefening hebben we onze nieuwe verkenningsboten getest. Dit hebben we zowel bij dag als bij nacht gedaan. Eerst hebben we overdag gekeken hoe we met onze uitrusting in de boten konden zitten en verplaatsen. Daarna hebben bij duisternis gekeken hoe het was om met onze theon's (nachtzichtmiddelen) te roeien en navigeren. Die week hebben we afgesloten met een tactische actie bij nacht, waarbij we met de boot geïnfiltreerd zijn via het water in Marnehuizen.

Tijdens de tweede week van deze oefening hebben wij in de strook tussen de Marnewaard en Eemshaven geoefend. Hierbij hadden wij als opdracht om informatie in te winnen over een mogelijke vijandelijke infiltratie in onze AO (area of operations) Hiervoor moesten wij een waarnemingsscherm inrichten en aansluitend een CTR (close target reconnaissance) op het object uitvoeren. De laatste dag zijn we weer door middel van een roadmove terug verplaatst richting de RVS kazerne.

Caribbean Poacher

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse Simon

Een deel van 17 Verkenningspeloton heeft van 25 februari tot 16 maart deelgenomen aan een oefening op Curaçao. Deze oefening werd georganiseerd door 42BVE, zij hebben een aantal verkenningsgroepen uitgenodigd om samen deel te nemen. Onder andere van 42 BLJ, 41 EARS en natuurlijk ons eigen verkenningspeloton. De eerste paar dagen stond vooral in het teken van acclimatiseren. We hebben verschillende stukken gemarst en hebben de 3 Gebroeders beklommen. Dat zijn drie bergen die achter elkaar liggen en tussen de tweede en de derde ligt een meer waar wij een wateroversteek hebben uitgevoerd. Hierna begonnen de scenario's, twee keer een 3-daagse actie. Wij hebben opgetreden op de Tafelberg en op Koraal Tabak en hebben daar verschillende verkenningen uitgevoerd en OP's ingericht. Het oefenen in andere gebieden met een ander klimaat zorgt ervoor dat je je extra bewust wordt dat je goed op jezelf, je buddy en je groep moet letten. Het was zeer interessant om met andere verkenningseenheden samen te werken want je leert veel van elkaars optreden. Ook bouw je samen een band op zodat er in de toekomst meer van dit soort samenwerkingen plaats kunnen vinden. Want zo word je nog beter!

Militairen & Muziek: twee-eenheid

Deel 2. Adjudant b.d. Tambour-maître Joop van Wakeren en het Muziekkorps van GRFPI

Tekst Jan van Eck

Adjudant b.d. Tambour-maître Joop van Wakeren

"*Maar voor beide - Brigade zowel als Muziekkorps - wacht een nieuwe toekomst*", zo eindigt deel 1 van Militairen en Muziek, in Vaandeldrager nr. 135.

Een nieuw Regiment……

Op 15 april 1946 wordt het Regiment Prinses Irene opgericht. De bakermat daarvan wordt gevormd door militairen van de opgeheven Brigade. Het wordt gelegerd in Arnhem op de Menno van Coehoorn- en de Saksen Weimarkazerne. Daar worden ook de vijf Indië-bataljons opgeleid. In totaal hebben ± 4000 mannen van het Regiment Prinses Irene deelgenomen aan de strijd die zich in Nederlands-Indië tussen 1945 en eind 1949 heeft voltrokken. Tussen de twee Politionele acties, die plaatsvonden in 1947 en 1948/1949, wordt op 1 juni 1948 het Regiment Prinses Irene benoemd tot 'Garderegiment'. En op 12 maart 1952 wordt bij K.B. aan het regiment het predicaat 'Fuseliers' verleend.

……en een nieuw Muziekkorps

Na oprichting van het Regiment, wordt in mei 1948 in Arnhem ook een nieuw Tamboerkorps bij het Garde Regiment Prinses Irene (GRPI) in het leven geroepen.

Het in 1948 opgerichte Tamboerkorps GRFPI (foto: website Fuseliers Prinses Irene)

Op 1 augustus van dat jaar gevolgd door aanstelling van de eerste Tambour-maître/instructeur van het korps: Krijn Smits. Dit korps zet de traditie voort van het muziekkorps van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, dat tijdens de oorlogsjaren in Engeland is opgericht. In 1950 trekt het regiment naar Assen en wordt gelegerd in de Johan Willem Friso Kazerne. Het tamboerkorps volgt het regiment naar het noorden en wordt gelegerd in de Adolf van Nassaukazerne in Zuidlaren. Blijkbaar wordt er dan nog 'getamboerd' op de oude instrumenten. In die periode namelijk schenkt de bevolking van Assen het korps een nieuw basisinstrumentarium. Het tamboerkorps gaat vervolgens mee met het 411e Bataljon als dit op 1 november 1952 naar Ermelo wordt verplaatst en daar het parate bataljon vormt. Na nog even in Vught te hebben gebivakkeerd, verhuist het GRFPI in 1953 naar de Westenbergkazerne in Schalkhaar. Het tamboerkorps verhuist telkens mee. Na een min of meer chaotische overgangsperiode wordt het korps in 1956 definitief onderdeel van het 13e Bataljon GRFPI in Schalkhaar. Tambour-maître is dan Korporaal 1ste klas J. van der Biezen. Deze wordt in 1957opgevolgd door Korporaal 1ste klas Joop van Wakeren.

Militair en muzikant Joop van Wakeren (1931)

Het is voor de auteur van dit artikel wel een heel bijzondere ontmoeting met Joop van Wakeren. Als ik namelijk mijn opleiding (lichting 56-2) in november 1956 als dienstplichtig sergeant-sportinstructeur op de Sportschool in Hooghalen (Drenthe) heb afgerond, volgt plaatsing op de Westenbergkazerne in Schalkhaar bij het 13 Bataljon GRFPI. Gedurende de loop van mijn diensttijd daar, heb ik menigmaal Joop van Wakeren in zijn functie van Tambour-maître/instructeur met zijn tamboerkorps over het kazerneterrein zien marcheren.

En dan, 65(!) jaren later - begin 2021- toets ik op goed geluk zijn telefoonnummer in, dat ik na enig speurwerk heb gevonden. Enkele ogenblikken in spannende afwachting volgen, dan… na de derde ring, een montere stem van de inmiddels 90-jarige: "Met van Wakeren".

Dienstplichtige wordt beroeps

Joop wordt op 8 januari 1931 geboren in het Utrechtse Veenendaal. Daar ook groeit hij op. Als jongeman werkt hij in het slagersvak. Zijn passie is de muziek, hij speelt met verve trompet bij de plaatselijke muziekvereniging.

Op 3 april 1951wordt hij opgeroepen zich als dienstplichtige te melden op de Westenbergkazerne in Schalkhaar, bij het dan nog daar gelegen regiment ´Oranje Gelderland´. Gedurende zijn militaire opleiding is hij ook trompettist: 's morgens bij het hijsen der vlag het 'reveille' blazen en 's avonds bij het strijken daarvan 'einde dienst'. Daar groeit ook zijn passie voor de militaire muziek en besluit hij na één jaar dienstplicht beroeps te worden. Op 3 april 1952 tekent Joop een contract voor zes jaar. Onder leiding van Sergeant 1ste klas Henk Jansen volgt hij de opleiding voor Tambour-maître en instructeur op de dependance van de Inspectie Militaire Muziek in de Menno van Coehoornka-

zerne te Arnhem. Gedurende deze opleiding is Joop ook spelend lid van de Koninklijke Militaire Kapel (KMK) en heeft met deze kapel meerdere optredens verzorgd. "Onder meer de onvergetelijke taptoe in Edinburgh Schotland", vertelt Joop trots.

Internationale Taptoe Edinburgh Schotland. Voor 'het plaatje' van uniform verwisseld met een Schotse collega

Na in december 1952 te zijn geslaagd voor de muziekopleiding, volgt bevordering tot korporaal. Zuidlaren wordt dan zijn standplaats om daar het Tamboerkorps te gaan leiden. "Daar aangekomen", zo blikt Joop terug, "is er helemaal geen muziek. Er was niks meer! Ik heb toen bij de Nationale Reserve vier trommels geleend", zo vervolgt hij, "en daarmee enkele tamboers opgeleid en zelf meegespeeld". Het is een teleurstellende ervaring voor Joop, die met veel enthousiasme naar Zuidlaren vertrok om daar het geleerde in praktijk te brengen. Hij denkt aan ontslag uit de dienst, maar zijn toenmalig commandant herinnert hem er fijntjes aan dat hij zojuist een contract voor zes jaar heeft getekend.

Jachthoornkorps Grenadiers & Jagers

In 1953 wordt het Individuele Aanvullingssysteem (INDAS) ingevoerd, het zogenoemde ´fillersysteem´. Vanaf dan worden de jaarlijkse dienstplichtigen verdeeld in zes groepen, waar deze voordien uit twee groepen bestond. Dit betekent een grote reorganisatie en een nieuwe opleiding voor rekruten en ook voor de tamboers. Om de twee maanden schuift er een lichting op. Als gevolg van deze reorganisatie wordt Joop overgeplaatst naar Vught, waar hij van mei 1953 tot februari 1957 deel uitmaakt van het door Sergeant 1ste klas Henk Jansen opgerichte Jachthoornkorps.

Het korps is onderdeel van het in de Prins Hendrikkazerne gelegen regiment Garde Grenadiers en Jagers. Het korps treedt ook op tijdens de Taptoe Delft in 1954. Daar kan Joop echter, vanwege een ernstige ziekte in die periode, niet aan deelnemen. Wel is hij daar in de jaren 1955 en 1956 van de partij met het Jachthoornkorps.

In het CT van het Jachthoornkorps

Tamboerkorps Schalkhaar

In februari 1957 vertrekt Joop naar de Westenbergkazerne in Schalkhaar, om daar Tambour-maître Van der Biezen op te volgen. Daar leidt hij het Tamboerkorps van het 13e Bataljon GRFPI verder op. Hij is inmiddels Korporaal 1ste klas. Na een aanvullende muziekopleiding in Den Haag volgt in datzelfde jaar zijn bevordering tot Sergeant. In Schalkhaar staat Joop 15 jaar lang - tot november 1972 - voor het korps dat hij in die periode weet om te vormen en uit te breiden tot een muzikaal geheel. "Vergelijkbaar met een fanfare", zo zegt hij.

1957 Het Tamboerkorps GRFPI o.l.v. Joop van Wakeren t.g.v. een defilé in Deventer

Eén van de hoogtepunten voor Joop en het Tamboerkorps is de 18e verjaardag van Prinses Irene op 5 augustus 1957. Op paleis Soestdijk vindt die dag voor Joop van Wakeren zijn eerste officiële optreden plaats met het Tamboerkorps GRFPI. In datzelfde jaar neemt Joop met zijn Tamboerkorps ook deel aan de Taptoe Delft.

Op 6 juli 1965 zijn alle voorbereidingen op 'de Westenberg' getroffen voor de ontvangst van Prins Bernhard. Die dag namelijk wordt door ZKH een nieuw vaandel aan de regimentscommandant uitgereikt. Het Tamboerkorps verzorgt o.l.v. Joop van Wakeren de muzikale omlijsting. Het vaandel vervangt het oude vaandel dat de Brigade ontving uit handen van Koningin Wilhelmina op 27 augustus 1941 in Engeland.

Naar Congleton

In 1970 maakt Joop met zijn Tamboerkorps de historische reis naar Congleton in Engeland, waar op 11 januari 1941 de Koninklijke Nederlandse Brigade is opgericht. Begeleider is Kapitein Pouwelsen van het 13e Bataljon GRFPI. Een week lang wordt door het Tamboerkorps bij diverse feestelijke activiteiten en officiële herdenkingen opgetreden. Samen met Kapitein Pouwelsen laat hij bij de burgemeester van Congleton zijn handtekening achter in het gouden boek.

"Op herhaling" in Schalkhaar

Na begin 1972 weer een muzikale- en militaire bijscholing te hebben gevolgd wordt Joop in november van dat jaar bevorderd tot Sergeant-majoor. Zijn volgende 'missie' wordt legerplaats ´t Harde op de Veluwe waar de artillerie is gelegerd. Daar wordt hij Tambour-maître-instructeur van het Trompetterkorps, tevens waarnemend Kapelmeester.

Het Trompetterkorps van de Artillerie o.l.v. wnd. Kapelmeester Joop van Wakeren

Na tien jaar muzikale activiteiten in ´t Harde, volgt per 1 januari 1982 opnieuw overplaatsing naar de Westenbergkazerne in Schalkhaar. Van het prachtige korps dat hij in 1972 daar achterliet, is bij aantreden op de Westenberg in 1982 niet veel meer over. Joop krijgt de opdracht het Tamboerkorps van GRFPI opnieuw ´op poten te zetten´. Hij gaat met enthousiasme 'op herhaling' en weet er opnieuw een succes van te maken.

Ceremonieel tenue

In mei 1984 brengt Prins Bernhard opnieuw een bezoek aan het naar zijn dochter vernoemde regiment in Schalkhaar. Bij die gelegenheid steken de muzikanten zich in het ceremonieel tenue (CT), dat hen in april na een ´pasdag´ in Den Haag is aangemeten. Dit CT dateert van 1948 en is meerdere malen vernieuwd. De Prins is trots op het korps en gaat ook een gesprekje aan met de - in 1982 tot Adjudant bevorderede - Tambour-maître Joop van Wakeren.

1965 optreden van het Tamboerkorps t.g.v. Vaandel-uitreiking door Prins Bernhard

In september van hetzelfde jaar wordt deelgenomen aan de Taptoe Breda, dat plaats vindt op het kazerneterrein van de Koninklijke Militaire Academie (KMA). Joop reist met zijn tamboers al veertien dagen eerder af en maakt kwartier in Gilze. Vanuit de kazerne in Gilze wordt elke dag naar

'Onderonsje' van Prins Bernhard met Tambour-maître Joop van Wakeren

Breda afgereisd om daar te repeteren met de overige deelnemende korpsen. Ook hier schitteren de muzikanten in 'het Ceremonieel'. Het is een druk jaar 1984. Van 1 tot 12 oktober reist het muziekkorps in een bus mee met het regiment op oefening ´Autumn Moment´ op de Lüneburger Heide in Duitsland.

Aankondiging van de oefening 'Autumn Moment' 1984 in Duitsland (Coll. Ron Lenters)

Het korps wordt belast met het bewaken van de commandopost. Kort daarop volgt in die maand nog een optreden in Tilburg t.g.v. 40 jaar bevrijding.

Afscheid

Op 1 februari 1986 heeft Joop de voor militairen pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Hij zwaait af als Adjudant Tambour-maître van het 'Muziekkorps Fuseliers en Grenadiers'. Het afscheid is op de kazerne waar het voor Joop op 3 april 1951 allemaal begon: "de Westenberg" in Schalkhaar. De kazerne ook waar hij in totaal bijna 20 jaar van zijn carrière de Tambour-maître was van het Tamboerkorps GRFPI. Op feestelijke wijze draagt hij de mace (maitrestok) over aan zijn opvolger Sergeant 1ste klas Tambour-maître Jaap Pesch. Gedurende zijn 35-jarige muzikale 'missie' heeft hij met zijn korps vele (inter)nationale activiteiten en herdenkingen muzikaal opgeluisterd. En vele lichtingen dienstplichtige jongemannen heeft hij - naast hun organieke functie - opgeleid tot volwaardig muzikant voor het korps. Eén van zijn toenmalige leerlingen uit die periode, Ron Lenters uit Koog a/d Zaan, lichting 83-6, vertelt: "Na 4 maanden infanterieopleiding bij GRFPI op de Westenbergkazerne, mocht ik in februari 1984 op bezoek bij Adjudant Van Wakeren om te komen voorspelen", zo herinnert hij zich nog goed. "Ik kon een klein beetje muzieklezen en had best veel zenuwen. Ik kreeg niet eens geluid uit de bastrompet", zo vervolgt hij. "Maar het oordeel van Adjudant van Wakeren: "We gaan het toch maar proberen", "klonk hoopvol"", aldus Ron. Joop wist door de zenuwen ´heen te kijken´ en leidt Ron op tot een volwaardig lid van het Tamboerkorps. "Want", zo

vertelt Ron verder, "ik heb daar veel geleerd en heel mooie ervaringen opgedaan. Zo heb ik ondermeer deelgenomen aan Taptoe Breda in 1984".

Herinnering van Ron Lenters aan Taptoe Breda in 1984 (Coll. Ron Lenters)

Hoogtepunten

Gevraagd naar hoogtepunten uit zijn muzikaal militaire leven antwoord Joop: "Dat zijn er vele. Maar als ik er toch enkele mag noemen zijn dat het optreden met de 'Koninklijke Militaire Kapel' tijdens de Internationale Taptoe in Edinburgh in 1952. Dat was een absoluut hoogtepunt", zo blikt hij terug, "als 21-jarige jongeman deelnemen aan een internationale Taptoe, dat is een droom". "En natuurlijk ook het optreden in Congleton, waar voor Brigade en Regiment Prinses Irene zoveel herinneringen liggen".

"Ik mag wel zeggen dat ik de gehele evolutie van modelmars tot accentué (mars met accenten) en de omvorming van Tamboerkorps naar Muziekkorps heb doorgemaakt", zo besluit hij, terugkijkend op zijn muzikaal militaire carrière.

Tamboerkorps GRFPI o.l.v. Tambour-maître Joop van Wakeren t.g.v. Prinsjesdag Den Haag. Jaren 80 vorige eeuw

Het met pensioen zijn als militair betekende echter niet het einde van Joops muzikale leven. Hij blijft succesvol dirigent en als jurylid verbonden aan diverse federaties. "Tot mijn 85ste", zegt hij, "toen vond ik het genoeg".

De serie `Militairen en Muziek` wordt in Vaandeldrager nr.137 afgesloten met deel 3: `Op de plaat (s)…. Rust!

CALVADOS 2.0

Door: Epi Kurrien (hobby-kok en levensgenieter)

Met de huidige reisbeperkingen is het moeilijk om Normandië te bezoeken. Toch is het mogelijk Normandië in uw huiskamer/keuken of op uw terras te halen. Prachtige producten biedt deze streek ons. In dit artikel zal ik er een aantal bespreken en ik zal afsluiten met een recept van een Normandische klassieker die vooral voor het voorjaar een culinaire glimlach op uw gezicht zal toveren.

Nederlandse Calvados: exclusief voor het Regiment

In de vorige Vaandeldrager hadden we het over de Nederlandse calvados. Deftig en vindingrijk dat de maker het Methode Calvados heeft genoemd (een hint naar Methode Champenoise, die werd gebruikt voor mousserende wijn die niet uit de Champagne afkomstig was). Het Regiment

heeft haar positie bij Wijngoed Raar Saint Remi goed afgedekt; ik kwam niet in aanmerking voor de aankoop van een fles. Vooralsnog is de gehele productie gereserveerd voor augustus, wanneer het Regiment haar 80-jarig bestaan herdenkt. Dus geen proefnotitie over Methode Calvados Fuselier. Om dat gemis te compenseren wil ik kort ingaan op een ander product gebaseerd op twee van de drie C's uit Normandië (cider en calvados)

Gevangen appels: crimineel lekker

De meesten van u zullen het wel kennen: een fles calvados met daarin een "gevangen" appel. In Normandië heet dat "Pomme Prisonnière". Hoe doen ze dat nou? Sommige producenten van calvados hangen ieder jaar flessen in hun bomen over een net bestoven appelbloesem
Deze appel groeit door in de fles en na een maand of vijf kan deze worden geoogst. De fles wordt met appel en al goed gewassen en afgevuld met calvados. Dit levert een calvados op met nog een diepere fruitsmaak die eigenlijk niet verloren gaat. Heb je zo'n fles, zorg dan de dat de appel niet droog komt te liggen. Je kunt aanvullen met calvados uit een "normale" fles; je zult proeven dat de calvados er beter op wordt.

Pommeau: calvados light

Ieder wijnland kent wel een versterkte wijn of een verzacht destillaat (denk aan sherry, port, madeira, enz.). Normandië kan natuurlijk niet achterblijven. Van het appelsap dat men gebruikt om cider te maken en een jaar oude calvados wordt een mengsel gemaakt in de verhouding een derde calvados en twee derde appelsap. Dit wordt op hout gerijpt en krijgt zo de kleur die calvados ook heeft. Deze drank heeft een alcoholpercentage van rond de 15% en toch de kenmerkende smaak van calvados. Heerlijk als aperitief (goed koelen) of bij een gerecht met fruit en kaas.

Camembert

Kaas is een ander topproduct uit Normandië. Met name de Camembert is wereldberoemd. De oorsprong van deze kaas ligt in het hart van de streek in het plaatsje met de weinig verassende naam: Camembert.

Deze plaats ligt ten zuiden van Pont Audemer en is in de Tweede Wereldoorlog bevrijdt door de Poolse Pantserdivisie die later ook Breda zou bevrijden. Stel dat de Irene Brigade het had gedaan; Camembert als vaandelopschrift; bourgondischer kan het niet! De oorsprong van de kaas is omgeven met geheimzinnigheid. Zo zou een priester uit Brie,

uit dankbaarheid voor onderdak, het geheim van de brie hebben gegeven aan een bewoonster van Camembert, die er vervolgens haar eigen interpretatie aan gaf. Camembert is een niet geregistreerde merknaam en wordt overal ter wereld gemaakt. De Camembert de Normandie daarentegen is een beschermde merknaam die alleen in de streek wordt gemaakt. Camembert wordt gemaakt met rauwe, ongepasteuriseerde melk. Aan deze melk wordt stremsel en een schimmel toegevoegd. Daarna gaan ze in een mal, die het zijn kenmerkende ronde vorm geeft. Een afgeleide variant is de Calvados Camembert. De kaas wordt na gevormd te zijn gewassen met calvados (wie wil dat nou niet!) en vervolgens door broodkruim (ook gemengd met calvados) gerold. Een heerlijke combinatie; eigenlijk Fuseliers kaas!

Thuis en toch in Normandië

Calvados en cider lenen zich uitstekend om te koken en voegen hun kenmerkende fruitsmaak toe aan het gerecht. Hierdoor uitstekend geschikt voor het bereiden van gerechten voor het voorjaar en de zomer. Zo ook voor het stoofgerecht Poulet Normande.

Het heerlijke recept staat achterop deze Vaandeldrager.

Proost en smakelijk eten. Laat weten aan de Vaandeldrager of je het lekker vond. In het volgende nummer een klein recept met camembert, calvados en peer waar de pommeau perfect bijpast.

Thuis en toch in Normandië

Recept stoofgerecht Poulet Normande

Benodigdheden (4 personen)

- 8 kippendijen
- 100 gram roomboter
- 250 gram (kastanje) champignons
- 3 uien
- stuk wortel, prei, paprika en bleekselderij
- 3 tenen knoflook
- 2 flessen cider (a 750 ml)
- 50 ml calvados
- 200 ml slagroom
- 1 kippenbouillonblokje

Suggestie voor begeleidende drank;
heerlijk gekoelde cider uit de tweede fles!

Bereidingswijze

- Vlees naar smaak kruiden met peper, zout en nootmuskaat.
- Uien in ringen snijden; rest van de groenten in redelijk grote stukken.
- 50 gram boter in de braadpan; vlees aanbraden op middelhoog vuur.
- Vlees aflussen met de calvados.
- Vlees uitnemen; vuur hoger en groenten aanbakken (ongeveer 3 minuten).
- Vuur middelhoog en champignons en knoflook toevoegen (ongeveer 5 minuten).
- 1 fles cider (zet de andere in de koelkast), het bouillonblokje en de room toevoegen.
- De saus laten inkoken (niet te hoog vuur) tot de helft.
- Vlees en vleessap een half uur voor opdienen in de ingedikte saus (zie foto).
- Afmonteren met de overgebleven boter en naar smaak bij kruiden.

Proost en smakelijk eten!